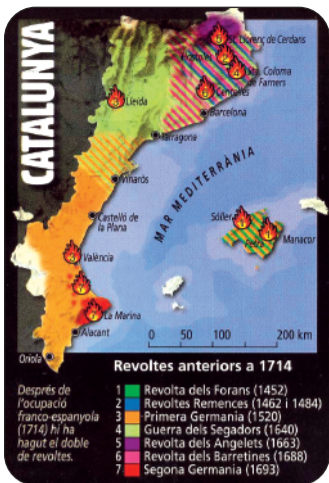

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatata.com/esteldemallorca
 E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
 ASSOCIACIÓ
 DE PUBLICACIONS
 PERIÒDIQUES
 EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 640

1ER DE DESEMBRE DEL 2008

PREU: 2 €

MARIA DE LA SALUT

Na Maribel Carrió ven roba i bisuteria a la seva botiga del carrer Nou,86 de Maria. 971 525 809

FIRA DE POLLENÇA

Fa 33 anys que en Tomeu Calders i en Pere Paieres regenten la botiga RENAULT de Sa Pobla i de Pollença. Els trobareu al 971 531 805

FIRA DE L'OLI DE CAIMARI

Na Caterina Mateu és la madona de la Tafona i Bar d'Oli Caimari que està a la carretera de Lluc Km. 6. Val la pena anar-hi per menjar un bon pa amb oli. 971 873 577

LLOSETA

Fa 2 anys que en Miquel Pol i el seu fill Gori regenten la botiga de publicitat i retolació Publipol al carrer de Joan Carles I, 19 de Lloseta. Abans estaven a la ciutat d'Inca. 971 519 096

Fa 3 anys que en Miquel Fortesa regenta la botiga, acadèmia d'informàtica @ cinc al carrer de Maria Cristina,24-C de Pollença. Tel. 971 535 001

Fa 2 anys que en Joan Martorell va per les fires i mercats a vendre la mel, el suc de murtró, les sals preparades i els pebres coents. I diu: Per anar lluints, heu de menjar pebres coents. Viu al carrer Petxino,9 de Campanet. 645 860 563

Fa 4 anys que en Guillem Solivelles i en Vicenç Canals regenten el Taller Canals-Solivelles a l'Avinguda del Cocó,10 de Lloseta. 971 514 228

Na Maite Ortiz i n' Aida Velon regenten l'empresa La Maleta Roja d'assessorament i venda de cosmètica sensual i parament de l'oci al carrer dels Ocells,13-1-B de Ciutat. 971 762 179

Fa 41 anys que el pare de d'Encarna Quadrado va obrir la botiga Electrònica Quadrado al carrer del Roser Vell,8 de Pollença. 971 530 843

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Viens
 C/. Joan Coll, 1
 Telèf. 971 630 166
 Mòbil 608 172 313
 E-mail: fornalutxelectrik@terra.es
 07109 FORNALUTX (Mallorca)

prou agressions dels estats espanyol i francès a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA FORMA PER LA LLENGUA

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

BERNAT JOAN I MARÍ

Obama posa frenètica Al-Qaeda

Després de l'onada d'"obamania" entre l'esquerra europea, molt sospit que començarà una nova etapa en què aquest curiós fenomen vagi fent anques enrere. Ja n'hem començat a tenir algun tast, però la cosa s'anirà accentuant. Pensem que, a hores d'ara, Barack Obama encara ni tan sols ha pres possessió com a president dels Estats Units d'Amèrica.

La primera descàrrega anti-Obama he tengut ocasió de viure-la al l'Orient mitjà, una àrea molt sensible del Planeta. Era justament a Erbil, la capital del Kurdistan meridional, a l'Iraq, juntament amb dirigents del Partit Democràtic del Kurdistan, quan l'egregia figura del número dos d'Al-Qaeda va aparèixer al primer canal de la Televisió d'Iraq i va començar a disparar contra el president

americà electe. Els amics del PDK se'n feien creus, però no els venia de nou. "Estan xiulats!", va ser el comentari immediat. Al-Zawahiri estava que treia foc pels queixals perquè Obama havia proposat no la retirada, sinó incrementar la presència militar de la coalició a Afganistan. Curiosament, l'Estat espanyol també ha decidit mantenir la presència militar en aquella part del món (tot i que Zapatero, immediatament després d'haver set elegit president del govern espanyol, va decidir la retirada de les tropes de l'Iraq). Els d'Al-Qaeda havien trobat que els primers senyals d'Obama constituïen un desafiament contra ells mateixos (i, per l'extensió totalitària habitual, contra tot el món àrab i contra l'Islam).

Vagi per endavant que la majoria de les persones amb qui compartia la sinistra visió (i que, molt amablement, m'anaven traduïnt de l'àrab a l'anglès les bajanades del cap terrorista) són musulmans, devots i practicants. I que no se senten en

absolut representats per Al-Qaeda, ni tenen cap ni una simpatia per Ossama. A tots ells, els agrada més Obama. Recordem que les forces armades del Partit Democràtic del Kurdistan i de la Unió Patriòtica del Kurdistan es varen oferir a la coalició per encapçalar l'entrada a Mossul, o a Bagdad o allà on fes falta. Havien patit un genocidi (reconegut com a tal per l'Organització de les Nacions Unides) i tenien com a prioritat salvar la pell de la seua gent, tot evitant que la perpetració del genocidi continuàs endavant.

Si no vaig errat, el frenesí anti-Obama d'Al-Qaeda augmentarà precisament per la política que el líder demòcrata americà farà a l'Orient mitjà. És evident que reforçarà la presència a l'Afganistan, a fi i efecte de minimitzar l'acció dels talibans i de permetre l'assentament del govern (entre semidemocràtic i semitribal) de Karzai. També és obvi, si compleix tant el que ell mateix ha escrit com el que s'ha firmat

recentment, que no hi haurà una retirada immediata de les tropes americanes (i europees) d'Iraq. S'han de posar els fonaments perquè la retirada no suposi la caiguda en una guerra civil, i perquè no torni a posar en perill la mera subsistència dels kurds com a poble. I, encara, és obvi que Obama no podrà fer cap tipus de política que pugui posar en perill el futur de l'Estat d'Israel. Tot i que, òbviament, continuarà buscant fórmules per aconseguir que es pugui establir un estat palestí, pacíficament compatible amb Israel.

Així, doncs, els que pretenen que la xària estigui per damunt del dret comú o els que pretenen que la raó d'estat estigui per damunt de la voluntat dels pobles ho tenen cru. No fa pinta que se n'hagin de sortir. Ni es farà efectiva la liquidació dels kurds (cada vegada més ben assentats al seu territori autònom, al nord de l'Iraq), ni l'Iraq esdevindrà una república islàmica, ni els àrabs tiraran els israelians al mar. No passarà res de tot això, entre d'al-

tres raons, perquè no forma part, ni remotament, del programa o dels propòsits del Partit Demòcrata americà ni del nou president electe dels Estats Units.

N'hi ha que creim que això és millor per a la Humanitat. N'hi ha que pensam que els pobles han de tenir dret a decidir, que les dones han de gaudir de la mateixa condició social i política que els homes, que la religió i la vida pública s'han de separar completament, que totes les persones hem de gaudir d'igualtat d'oportunitats i que la llibertat d'expressió constitueix un valor irrenunciable. Res de tot això no entra en el programa d'Al-Qaeda. Per això han carregat contra Obama amb tòpics racistes: negre al servei dels blancs, venut, titella dels poderosos, i tot l'etcètera que se li vulgui posar. Al-Qaeda està frenètic perquè un senyor mig africà, negre, demòcrata i popularíssim arreu del món els ha fet arribar el missatge que no hi té cap punt de contacte, amb ells.

Juristes d'arreu del món denuncien la hipocresia dels tribunals espanyols

Aproximadament mig centenar de juristes de diversos punts del món han signat un manifest de l'ONG Amnistia Internacional per demanar a l'Estat espanyol que "garanteixi" una investigació judicial sobre els crims i les desaparicions ocorregudes durant la dictadura franquista i la guerra civil espanyola. El manifest, publicat a la secció espanyola d'AI, s'ha fet públic pocs dies després que el jutge de l'Audiència Nacional espanyola Baltasar Garzón fes marxa enrera (per pressions de la fiscalia) en la causa que ell mateix havia obert setmanes abans i decidís renunciar a investigar aquests crims. El manifest, que porta per títol "Per girar full, primer cal haver-se'n lleigit", recorda que les desaparicions forçades, les detencions il·legals, les deportacions i els assassinats massius són crims contra la humanitat, no es poden refugiar en cap amnistia o indult, i que no prescriuen. El text fa palesa la hipocresia dels tribunals espanyols, que es van declarar competents per investigar crims contra la humanitat comesos a Xile o l'Argentina, mentre que "s'abstenen d'investigar casos similars comesos a Espanya". I és que si l'Audiència espanyola no segueix les seves investigacions "ho faran els

tribunals internacionals, i potser serà un jutge d'un altre Estat el que faci el mateix que Garzón va fer amb Pinochet", ha dit José Antonio Martín Pallín, magistrat emèrit del Tribunal Suprem espanyol, membre de la Comissió Internacional de Juristes i signant del manifest. D'altres signants pertanyen a comitès internacionals de prevencions de tortures, drets humans, catèdràtics, advocats, comissions jurídiques, professors, jutges o experts en legislació internacional. Les adhesions van en augment.

Reproduït de www.racocatala.cat

Juristes d'arreu del món exigeixen la investigació dels crims del franquisme Internacional

Conferència sobre l'Amèrica Llatina a la UGT

Fa pocs dies, a la seu de la Unió General de Treballadors, el destacat revolucionari mallorquí Tomeu Sanxo Morei (resident des de fa molts d'anys a Cuba (va fer la revolució amb en Fidel Castro), oferí una interessant conferència sobre la situació actual a l'Amèrica Llatina exalçant la gran labor socialista va estar realitzant Raúl Castro, Húgo Chavez, Evo Morales, Correa etc. En Sanxo emfatitzà que als Estats Units els ha sortit un gra als darreres de molts de quirats, amb la pinya socialista que s'està

forjant a l'Amèrica Llatina.

Entre d'altres foren presents a l'acte el conseller d'Interior del Consell de Mallorca, Joan Lladó, el secretari general d'UGT Llorenç Bravo, el secretari general de la Coalició Treballadors per la Democràcia (i col·laborador de L'Estel Pere Felip, el president de la Unió d'Associacions de Mallorca Antoni Joan, el secretari de la Associació de Veïns de Santa Catalina Josep Antoni Garcia, etc.

Redacció

QUIM GIBERT

coautor d'*Autoestima i Països Catalans*

Arran de la Segona Guerra Mundial, el subministrament des de l'Argentina a Estats Units de vedella i d'altres productes càrnics va quedar seriosament sabotejat pels bàndols enemics. Generar malestar entre les famílies nord-americanes per manca principalment de carn bovina, base de la dieta d'aquest país, formava part de l'estratègia bèl·lica d'atac des de la rereguarda. A fi i efecte de compensar aquest dèficit alimentari, les autoritats federals van encomanar a un equip de psicòlegs dirigit per Kurt Lewin una recerca entorn els canvis

d'hàbits en els menjars (abans Washington havia fracassat fent el mateix encàrrec a empreses de publicitat). I és que les mestresses de casa estatunidenques no aprofitaven les vísceres del bestiar a l'hora de cuinar. Tampoc tenien el costum de preparar carn de cavall ni beure la llet en pols. És a dir, en el pensament femení nord-americà existia el prejudici que les parts internes del vedell no tenien ni la qualitat ni el gust suficient per fer-ne un plat apetitós. Lewin va aconseguir desmuntar aquests tòpics culinàries treballant en grups de dones justament perquè els prejudicis són fenòmens grupals. I és en el sí del grup des d'on cal desarticul·los. El psicòleg alemany d'origen jueu se'n va sortir amb el suport d'aliats, bàsicament d'amfitriones, les quals van

cuinar un àpat suculent amb fetge, ronyons i altres entranyes de l'animal i posteriorment van reunir a un grup de conegudes a casa seva per donar-ho a conèixer. Aquestes cites domèstiques impulsades en cadena, que ara també es convoquen a Europa per llançar al mercat productes comercials, van propiciar canvis d'actitud sobre els prejudicis gastronòmics. Ho va fer possible disposar de la complicitat de mares de família sensibles a l'esforç que en temps de guerra calia fer per donar estabilitat al país. A més, es tractava de menús més variats i econòmics.

Gemma Sanginés i Ferran Suay, psicòlegs, sostenen que per tal d'eradicar els prejudicis el primer que hem de reconèixer és que no n'estam

lliures: «el nostre pensament tendeix a descansar amb les idees simples i ens atabalen les coses complexes». Això segurament explica la facilitat amb la qual les fal·làcies acostumen a arrelar socialment. Estem parlant de judicis previs, convencionals, emocionals, intolerants amb la diferència. I per tant, opinions negatives, sense cap reflexió sòlida ni contrastada, fruit d'una mentalitat reduccionista que tendeix a generalitzar. L'assagista Mercè Conangla apunta que simplificar etiquetant dilueix la responsabilitat, estalvia l'energia que hauríem d'invertir en raonar, sospesar, discriminar, aprendre, obrir-nos als altres: «Converteix algú en una única característica, fa de la part, el tot. Deixa fora la història personal, despersionalitza. Facilita la conducta vio-

lenta i l'ofensa».

Kurt Lewin va ser capaç de transformar, davant dels fogons, uns clics que semblaven intocables en l'imaginari ianqui d'inicis dels 40. Per Pere Notó, psicoanalista, el secret consisteix a contrarestar els missatges estereotipats amb d'altres de més potents i verificables en la pràctica (el grup de convidades van tastar el cuinat i van poder preguntar en confiança sobre la seva elaboració). Precisament perquè la nostra és una societat que funciona sovint amb missatges estereotipats, disposar de recursos del mateix calibre permet neutralitzar-los. És a dir, esdevé necessari tenir receptes portadores d'arguments i eines desactivadores de falses creences.

PERE FELIP I BUADES

Què serà de nosaltres?

192.657 aturats més en el mes d'octubre. Moltes desenes de milers de famílies treballadores estrenyen les dents amb inquietud, amb ràbia: Que serà de nosaltres, d'aquesta població, d'aquest país?

Flexibilitat, eres, acomiadaments, tancaments... Prou! Les manifestacions a tot l'Estat espanyol són només una expressió limitada de l'angúnia i la còlera que cerca una solució.

Perquè aquesta plaga d'acomiadaments? Potser no fa falta la indústria per atendre les necessitats de la població?

Els acomiadaments tenen una sola raó: els capitalistes s'han jugat a la borsa els llocs de feina, la riquesa i el benestar dels pobles, i diuen que als altres ens toca pagar.

El Banc d'Espanya, la Unió Europea, el Borbó, diuen que cal "sanejar" la economia. En paraules desaprensives d'en Solbes, *si la recessió serveix per netejar la economia, no tindrà més importàn-*

cia". Així justifiquen el saqueig del país per sostenir als especuladors i la especulació amb 150.000 milions, i allò que penja i allò que vendrà si no els aturam.

150.000 milions d'euro, 25 bilions de pessetes, l'equivalent a la despesa anual de tots els ministeris, ¿perquè el Tresor Públic ha de posar aquesta suma enorme?

Des dels columnistes del New York Times fins les associacions de Pymes coincideixen: els plans de rescat dels bancs pels governs tenen "una fallada essencial": els bancs se guarden els diners a la butxaca i segueixen sense donar crèdit. No és una fallada, és l'objectiu d'aquest pla: recapitalitzar als especuladors, sacrificar els llocs de feina, les fàbriques, les economies, les vides dels treballadors, el benestar dels pobles per tal de recapitalitzar als especuladors.

Ho ha decidit la Unió Europea, seguim al Govern dels Estats Units.

És urgent rompre aquesta ordre

dictatorial, necessitam un govern que anul·li el rescat dels banquers i faci una llei que digui: se suprimeixen els Ere, se prohibeix acomiadar.

Que els capitalistes no volen mantenir les plantilles? Que el Govern nacionalitzi les fàbriques i les faci funcionar a fi de satisfer les necessitats del país, de la població!

Per fer funcionar la economia, traient-la de l'encallament actual, necessitarà obtenir recursos confiscant als especuladors. Hi ha dos objectius fonamentals que sols poden aconseguir-se nacionalitzant la banca sense indemnització:

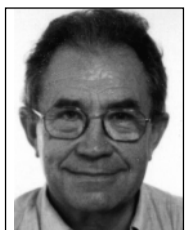
Reconstruir la indústria, l'agricultura, els serveis públics, aconseguint la plena ocupació.

Garantir crèdit bancari als treballadors, les pymes, els autoctons.

Aquestes exigències signifiquen restablir la democràcia, la sobirania dels pobles, rompent amb la tirania de Brussel·les que duu als pobles al desastre.

Els nous dirigents d'UM també se davallen els calçons davant la màfia madrilenya d'El (In)Mundo

UM rep galdades, bufetades, coces, betcollades, puntades de peu, nesples, cebes, cops de puny... dia sí i altre també per part de la màfia forastera del PP i El (In)Mundo. Però bé, per als nous dirigents d'UM (Nadal, Ferrer, etc.) això és igual i no té cap importància ja ells que han nascut per viure i morir com esclaus concagats dels mafiosos madrilenys d'El (In)Mundo. L'entrevista que avui el conseller d'esports Mateu Cañellas concedeix és per arxivar i recordar la propera vegada que El (In)Mundo carregui no ja contra la vella guàrdia d'UM sinó també contra els qui ara comanden: Miquel Nadal, Miquel Ferrer, Mateu Cañellas... La veritat sigui dita: amb les herbes molles s'hi torquen el cul i Nadal, Ferrer, Cañellas i companyia més se'n mereixen, de rebre bufetades per parts dels colonitzadors forasters d'El (In)Mundo.

ALEXANDRE PINEDA

Maníes de grandesa

Són veritables malalts de grandeses, plens de desitjos de domini, megalòmans en total puresa; estem relatant el que pateix Espanya, hi ha grans embalums de deliris fins l'excés al regne espanyol, arriben a trobar natural l'extorsió econòmica dels Països Catalans, ho consideren com a un fet normal, demostració clara que només els sura l'esperit imperialista. Observem que aquest deliri col·lectiu, en la seva gènesi va començar per l'expansió de les armes, i els cants de jerarquies, militars, escriptors d'èpoques passades, que van actuar i proferir frases de conquesta, el conde duque de Olivares, Nebrija, Quevedo, José Patiño, tots els monarques castellano-espanyols i un llarg etcètera, tots amb ànsies d'annexió de noves terres, usant les armes requerides, espases, fusells, canons, la legislació, els aparellaments jurídics per engegar l'expropiació de finques i la instauració de feixucs impostos, amb tot aquest caramull d'eines agressives, sense oblidar l'ús de la llengua castellana com a estri, hom ho ha esbrinat amb cura, s'observa que prové d'aquests individus, però hi ha un ràpida propagació de l'ensinistrament popular fins a la fòbia racista, aprofitant-se de l'estupidesa de la plebs castellana enverinant-los contra la identitat catalana, això per posar-hi una data comença el segle XVII, i al XXI, continua igual, s'ha convertit en un fet ancestral dins la seva genètica, sumant-hi els gens i la seva cultura ambiental en resulta el seu fanàtic fenotip.

Els Països Catalans i Espanya són dos mons en xoc. El regne espanyol és visceral a perpetuïtat, retrògrad, amb patologia cultural colonitzadora, producte de la immaduresa intel·lectual, sempre puerils on fa quatre dies ensenyaven que les dones eren les pecadores com súcubes, dimonis en forma de

dona, societat de bruixes dolentes i bruixots guaridors, -ells són els bruixots guaridors, els catalans les dolentes bruixes-, tot un molt obsolet, socialment els va quallar la inquisició amb força, ara dissimula amb el muntatge democràtic, però és una fal·làcia, gairebé tot aparença, on l'articulat de la seva màxima llei, la Constitució, es desfà a trossos en mans d'una anàlisi. No saben viure sense cruspir-nos en tots els vessants, el seu canibalisme és majestuós, el seu primer botí l'economia, en forma de pur pillatge arrabassador. No comprenen, ni ho volen els Països Catalans, es consideren superiors i els seus signes d'identitat, com la llengua, la consideren preeminent sense ser-ne, és una mostra de superba superxeria, els referents col·lectius dels que fan ostentació són d'una morbositat espectral. La seva mediocritat no els deixa capir la importància de la llibertat de que ha de gaudir el proïsme, si tinguessin aquesta virtut i sensibilitat la seva configuració política seria radicalment diferent i estaria expressada en la igualtat per a totes les nacions de que es compona -de fet ara imposa-, en aquest supòsit, hauria instaurat de veritat un règim democràtic avui inexistent.

On aürta -xoca-, Espanya amb Mallorca, el País Valencià, Catalunya..., és bàsicament en la ideologia i la praxis social, els espanyols tenen tots els ressorts de comandament, al haver-se apoderat de l'economia, al disposar d'una casta de funcionaris milionaris ancestral, que no hi ha qui la somogui de la seva situació privilegiada i tenen gravats en els seus cromosomes tota la simbologia espanyola, el disposar de diversos exèrcits assentats en el poder d'ençà el primer Borbó que encara avui tenen com activa icona del seu bastiment jeràrquic. Remenant els exèrcits cal valorar que sempre i només, han servit per estructurar l'estat de manera fèrria, aquesta ha estat la única funció la de fer marcar el pas

militar als pobles que domina, a través de cops d'estat, de guerres, etcètera.

Enfront hi ha aquest projecte que ni diem Països Catalans, on la funció és potenciar tota la personalitat i diversitats de les Illes Balears i Pitiüses, el País Valencià, Catalunya i..., enfortint la cultura comú que ens ormeja, de la que estem dotats, com a valors de primera vàlua universal. Recuperar l'honor que ens pertany com a nació, refer la nostra malmesa economia, -sabent que no ens tornaran els diners extorquits durant tres segles-, ara volem recuperar la nostra llibertat, just per instaurar una fórmula d'estat català, on les prioritats seran la justícia, la democràcia. Ni cal dir-ho, som molt millors que això de les mortes autonomies, que són l'estri amb nova aparença per a la continuïtat de la realitat d'una autoritat mal adquirida, m'agrada dir-li debelladora, perquè la seva forma és armada; on poden continuar vulnerant la identitat i el profit del treball dels nostres treballadors i empreses. Aquestes rendes de l'esforç diari han de revertir a la pròpia societat productora que és la catalana, ens pertany per simple equitat, en forma d'una sanitat moderna, sistema escolar, pressupostos adequats per a la investigació les infraestructures per les persones i l'economia.

Cohesió nacional catalana, prioritzant la nació, amb els puntals territorials que està vertebrada, i inherent a ella l'economia, la cultura, la llengua, tots els valors de la vida, el poder polític, el jurídic i la prioritat de la **INDEPENDÈNCIA**, per aconseguir la cohesió i la integració social de que són mereixedors tots els ciutadans, amb aquesta eina es podran afrontar totes les problemàtiques que comporta el món modern, amb un fort creixement tecnològic dels coneixements, que cal divulgar fins a la seva socialització, junt i a l'igual que la cultura i l'humanisme. Per a l'economia ens calen reformes estructurals que

Espanya, ens ha avortat, ens són imprescindibles, l'economia de la investigació i la innovació són eines imprescindibles per al futur. Una de primordial és deixar d'ofegar-nos per poder créixer, sens dubte amb l'estatus actual no ho aconseguirem. Hem de donar a les nostres institucions vàlidesa jurídica. Fer de les nostres terres, les de promissió per a tothom que estigui disposat a vincular-se al projecte de futur, només hauran de complir la premissa universal de conjunció, crearem els espais perquè puguin cultivar la seva cultura sempre amb pràctiques civilitzades apropiades als temps. L'adopció i defensa dels nostres valors, el primer i innegociable el de la llengua com a eina de futur que és per a tot el món, per recuperar tot el seu potencial cultural.

De la megalomania espanyola de la situació amoral de dominació envers el poble català ens en emanciparem, els espanyols no saben servir, complir allò indefugible èticament, ni comprendre la imprescindible llibertat del veïnatge ni la del món. Nosaltres aboquem per a la cohesió nacional catalana, per assolir la cohesió social i la democràtica, amb esperit universalista, aquí avui inexistents, només són fantasmes propagandístics espanyolistes. L'imaginari col·lectiu català el capgirarem, en farem una realitat tangible: el bastirem i vestirem amb referents històrics i actuals que ara ens mantenen en la foscor i la mentida, soterrades perquè no les vegem i no ens esperonin la voluntat i els capteniments -actituds- diàries per anar forjant el nostre caràcter d'irredemptos -no volem continuar en l'esclavatge a que ens sotmet econòmicament i cultural, el regne espanyol-, els catalans comptarem amb la gent i la seva diversitat, no amb les ratlles frontereres i mentals que ens han imposat, junt amb les fronteres geopolítiques dominades per l'imaginari nacionalista espanyol.

Disertació a Paris del meu cosí Conrad Dubé

He rebut això del meu cosí Conrad

Avui he fet a l'Universitat Paris Dauphine una presentació sobre Catalunya. Feia temps que Maya, la meua professora d'anglès (és índia, de l'ètnia parsi, com el Freddy Mercuri o el Zubin Metha), m'havia demanat que participés en el curs que fa a estrangers a aquesta universitat, una de les més prestigioses de París en l'àmbit humanístic. El curs és sobre cultures del món. Jo li havia parlat molt sobre la difícil relació entre Catalunya i Espanya, i ella ho trobava molt interessant. Finalment em vaig preparar un Power Point i avui he fet la presentació davant uns quaranta estudiants de diversos països. També hi havia un parell d'espanyols (un d'ells una mica anticatalà, però els altres l'han neutralitzat). La presentació ha estat un èxit, i hi ha hagut preguntes i debat. Finalment han aplaudit. Per mi ha estat una molt bona experiència i vull compartir-la.

Conrad Dubé

CATALANS !!

No podem tolerar comprar un llibre d'una persona que vol segregat el català amb el conegut 'MANIFIESTO DE LA LENGUA COMÚN'

Per tant, utilitzem al dret a NO COMPRAR el llibre 'LA HERMANDAD DE LA BUENA SUERTE'

Per la nostre dignitat catalana i la nostra estimada llengua, EL CATALÀ!.

ELS CATALANS DIEM NO AL SR.FERNANDO SABATER !!

EL PLANETA QUE ES QUEDI A LES BOTIGUES!

FES-HO PER CATALUNYA!!

L'estranya quimera del Papa-Mòbil

- I bé, doncs, comencem la votació? – va preguntar el Cardenal Pullitzer, gairebé de forma retòrica, doncs no s'esperava que un jove cardenal (de tan sols seixanta-vuit anys), assegut a l'última fila, aixequés la mà, com fan els nens de primària. Li concedí la paraula educadament.

- Gràcies. Perdonin que interrompi els actes en un moment tan transcendent, però volia fer una proposta per canviar el sistema d'elecció del nou Papa.

- ¡Deu estar boig! – va exclamar en Pullitzer, que va mirar el seu home de confiança, preguntant-li amb la mirada “Qui ha deixat entrar aquest imbècil?”. La resposta va ser un gest respectuós que donava a entendre que era la voluntat del difunt Papa.

- Deixem que expliqui la seva proposta – va intervenir el Cardenal Mugombo – no ens ve de cinc minuts.

- Gràcies – va dir el jove cardenal, en observar que en Pullitzer, resignat, li cedia de nou la paraula amb un gest indiferent – Hauran comprovat els presents en aquests dies, tristos per la circumstància tràgica de l'abandó del Sant Pare però esperançadors per la resposta de tot el món catòlic, que el lideratge de la nostra Santa Institució ha d'estar en mans d'un home carismàtic. La paraula que empren els periodistes és “mediàtic”. Crec que és una necessitat que el pròxim Pontífex tingui també aquest valor afegit.

- Perdoni, però no està permès fer campanya per cap candidat abans de les votacions – va interrompre un cardenal de qui ningú en coneixia el nom.

- Deixi'l parlar – va intervenir en Pullitzer, que era un dels candidats més coneguts – Tinc curiositat per saber on ens

vol portar el cardenal Marconi.

- Gràcies. Com deia, és evident que necessitem algú amb una imatge atractiva pels Mass Media, algú que sintonitzi amb el poble, un gran comunicador que trenqui les resistències d'aquells que encara no ens escolten. Estem escollint un líder pel segle XXI. I, si bé això de la tradició ens ha anat relativament bé fins ara, crec que és el moment d'innovar. Soc conscient que en un primer moment por semblar agosarat, però...

- ¿Vol formular la seva proposta? – va dir en Pullitzer, tement-se que si la cosa seguia així, acabarien escollint un líder pel segle XXII.

- Gràcies. Sense més preàmbuls passaré a explicar la meua idea. 150 canals de televisió, el Vaticà convertit en un plató immens (amb la promoció turística que això comportaria), 24

hores al dia de convivència directa amb els candidats, presentat pel carismàtic Sandro Bretuloni, milions d'espectadors sense poder desenganxar-se de la retransmissió d'oficis religiosos i altres espais divulgatius sobre la nostra Institució. Els espectadors votarien amb SMS (a 90 cèntims per missatge) per escollir el seu candidat preferit, que tindria l'opció d'anar explicant el seu projecte. L'escollit seria sens dubte el candidat més mediàtic i començaria una gran gira per tot el món amb grans banys de masses, batejos i conversions multitudinàries. Senyors, tenim els ulls del món sobre nosaltres: aprofitem-ho.

Es va fer un silenci sepulcral a la sala. Ningú s'atrevia a dir res. Finalment, en Marconi, visiblement intimidat per la tensió glacial, va concloure la seva intervenció amb un tímid “Gràcies” (que va ressonar com un tro per tota l'estructura

de l'edifici).

- Si no hi ha més propostes espontànies – va continuar en Pullitzer – passarem a la primera votació. Sí – va continuar, responent a un Marconi que tornava a aixecar el braç – qui estigui a favor de la proposta del cardenal Marconi, pot enviar un SMS al deu-deu (1010) amb el missatge MARCONI SÍ.

Comentaris

-Ha estat molt bé això de posar-li Marconi, igual que l'inventor de la telegrafia sense fils. També allò del 1010 aporta un punt d'humor.

-Estic convençut que ja se'ls hi ha passat pel cap! Tenint en compte que segueixen tenint un poder bestial tot i que n'estan perdent, imaginem com el recuperarien si es possessin al dia! Per mi, que continuïn com fins ara, ja que no m'atreveixo a demanar menys...

Avi Fraga, avi Carrillo

En Fraga i en Carrillo són dos iaies que ni l'un ni l'altre els hi agrada que es remogui la memòria històrica dels crims comesos pel franquisme. La reacció d'en Fraga és normal i lògica d'un franquista com ell, fins i tot podria estar-ne més de preocupat, ja que la seva col·laboració va ser directe i interessada amb el franquisme. Però la protesta d'en Carrillo costa més d'entendre, ja segons ell no se li poden jutjar possibles culpabilitats, ja que en tot cas han prescrit, ho han estat condonades pels seus quaranta anys d'exili. Ho sap en Carrillo que d'exilis n'hi han de diferents tipus? I ho sap en Carrillo que mentre ell s'exiliava aquí s'hi quedaren milers d'innocents, els quals es van deixar enxarpar com si fossin passerells? Entre ells el meu pare. El que si deus saber

el senyor Carrillo és que, mentre ells dormia sobre coixins de plomes de ànec del nord d'Europa, els presoners del franquisme, els que no havien estat passats per les armes, dormien al ras del terra o en el millor dels casos en un matalàs de pellofes de blat de moro. I probablement que cap d'aquells condemnats ha pogut sobreviure els anys del senyor Fraga ni tampoc els del senyor Carrillo. I pensar que el meu pare era un dels nostàlgics que esperaven arribar vespre per sintonitzar amb la Radio Pirenàica per escoltar els missatges encoratjadors que els enviava el senyor Carrillo. Se'n recorda el senyor Carrillo si aquelles retransmissions les feia a sota d'una balma o des de les poltrones Kremlin?

**Jordi Camps
i Domènech**

Independentisme

Titot dedica el seu últim disc als 300 anys de dominació espanyola

Crònica festiva d'una derrotada. Aramateix, el grup de Francesc Ribera, 'Titot', treu el disc '300 anys'. Hi repassa els tres segles de dominació dels Països Catalans

Ult. Act. 17.11.2008

300 anys arrenca de manera directa, amb un butlletí radiofònic que explica el triomf de les tropes borbòniques per sobre de les austriacistes a la batalla d'Almansa el 25 d'abril del 1707. “És com si ens llevéssim al matí escoltèssim un butlletí de Catalunya Informació”, ens explica Francesc Ribera Titot, alma mater d'Aramateix, la seva banda. El seu segon disc, el 23è de la seva carrera, és dels més explícits que ha fet mai. “Partim dels 300 anys d'ocupació per, a partir d'aquí, poder explicar emocions, ironies”. Titot deixa clar que un àlbum que parli de la Guerra de Successió podria haver estat “una missa negra”, però que ells han optat, com sempre, pel to fes-

tiu. Fa uns mesos, tot presentant-nos l'últim CD de Mesclat, ens deia que li agradaria que fos l'últim de la seva banda paral·lela dins l'Estat espanyol. No és que ara sigui menys optimista, però deixa clar que allò era l'expressió d'una “voluntat”. “Està molt bé donar la nostra opinió sobre fets negatius de la nostra història, però la gent va als concerts a passar-s'ho bé, no va a misses negres ni a tallar-se les venes. Per això tot el que expliquem ho fem des d'un punt de vista optimista”, assenyala Titot. A més, assegura, “sempre tenim l'esperança que les coses puguin millorar”. El disc té un clar discurs temàtic al voltant de la guerra i, sobretot, dels fets viscuts al País Valencià fa 301 anys. Això no obstant, també hi ha altres cançons, tot i que sempre amb un enfocament semblant. Titot, per exemple, ens comenta que el tall Manifest taverner “té un registre costumista que la podria convertir

en una cançó popular del segle XVIII”. A nivell experimental, també cal destacar Nosaltres som. “Tothom convida altres grups a tocar als discos i nosaltres hem convidat un grup polític”, diu el cantant, tot referint-se a l'Assemblea de Maulets de Vic. Titot, alhora, reivindica el seu “ska aborigen”. “Grups de ska n'hi ha a tot el món, però que emprin tenora, trompeta i fiscorn, només n'hi ha a Catalunya i segurament només hi som nosaltres”, indica. Amb 23 discos a les espatlles, Titot és un dels músics més veterans de l'escena catalana. Ha vist créixer tota una nova generació que té referents propis dins el territori, cosa que ell valora: “És una batalla guanyada”. “Si al primer disc de Brams, m'haguessin dit que el pròxim projecte tindria com a referent el Tradicionàrius de Gràcia, m'hauria costat creure-ho, perquè aleshores només escoltàvem Kortatu”, diu.

Reproduït de www.avui.cat

EL CONEIXEMENT. CONÈIXER.

Recull a càrrec

d'en
Ricard Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana i sens afany de lucre)

3ª part.

MÉS ENLLÀ DEL CONEIXEMENT

● MILLOR, MÉS ENLLÀ, QUE EL CONEIXEMENT.

■ “És més important la imaginació que el coneixement” “Et semblarà sorprenent que consideri la comprensibilitat del món (en la mesura que podem parlar d'un món tal) com un miracle o un misteri etern. Però, certament, a priori hom creuria que el món seria alguna cosa caòtica i que el pensament no el podria comprendre gens ni mica. Hom podria -veritablement, hom deuria- esperar que el món manifestàs conformitat amb lleis sols en la mesura que el comprenem d'una manera ordenada. Aquest fos un ordre semblant a l'ordre alfabètic de les paraules d'una llengua. Per altra banda, el tipus d'ordre creat, per exemple, per la teoria de la gravetat de Newton, és molt distint. Fins i tot encara que l'home proposi els axiomes de la teoria, l'èxit d'aquest procediment suposa, per part del món objectiu, un alt grau d'ordre que de cap manera estem autoritzats a esperar a priori. Hi radica el “miracle”, que es torna més i més evident a mesura que els nostres coneixements augmenten. I ací està el punt feble dels positivistes i dels ateus professionals, que se senten feliços perquè creuen que no sols s'han apropiat del món d'allò diví, sinó també del d'allò miraculós. Curiosament, hem de resignar-nos a reconèixer el “miracle”, sense posseir cap manera legítima d'anar més lluny. Haig d'afegir l'últim punt explícitament, per si penses que, afeblit per l'edat, he caigut en mans dels sacerdots” (1952, Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

■ “Allò que valora un ésser humà, no està en el que sap sinó en què diu i què fa amb el que sap” (Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

■ “Els pares anomenen coneixement simple dels misteris aquell que ve de l'ensenyament o de la lectura, o d'oír. Però en diuen coneixença espiritual en els qui, per l'Esperit de revelació, s'han mogut gràcies als moviments que brollen en l'intel·lecte, ensems que amb la inefable alegria del cor. Escrutem la nostra ànima quan descobrim que s'hi mouen aquestes coses, per descobrir d'on ens ve el coneixement que ens aporten, i per descobrir en quin ordre el nostre intel·lecte hi és interessat. L'intel·lecte se les mira meravellat com a coses inefables, el cor vola i s'abrusa amb una joia contínua i que l'home amb prou feines pot suportar” (Segon Discurs sobre els capítols del coneixement, 77, Isaac de Nínive).

■ “Ell ens conhorta de quan en quan, mentre cavillem o preguem, però no amb grans coses que no s'avenen a gent feble com nosaltres, sinó de grans homes, que han arribat a la gràcia de la puresa; (a ells els concedeix) importants revelacions i misteris inefables, la percepció de les coses del món futur, i les delícies del coneixement que sobrepassa el natural” (Segon Discurs sobre els capítols del coneixement, 60, Isaac de Nínive).

■ “No puc pas considerar que fos realment un científic fins que em trobí amb Jesús. No és possible que ho fos, perquè ara reconec que em trobava ben lluny de la font veritable de totes les realitats de la vida. La única realitat acceptable rau en la vida de relació amb Déu. I aquesta relació s'esdevé possible tan sols a través de Jesucrist i de la seva mort expiatòria per retre els nostres pecats. Jesús és la resposta a tots els secrets de l'Univers. Hi he trobat la raó de l'existència i la clau de tota coneixença” (Lambert Dolphin Jr., famós científic de la Universitat de Stanford).

■ “Ni que feu el posat d'un sant, d'un màrtir o d'un heroi, l'esguard infantil us descobrirà la malícia secreta, i li coneixeran que us l'ha descoberta en la seva actitud envers vosaltres” (Maurice Maeterlinck, 1862-1949, escriptor belga-flamenc, Premi Nobel de Literatura 1911).

■ “Totes les coses del món són moridores i es perden, i solament l'amor de Déu queda. I jo Jaume el rei, coneixent que aquesta és la veritat, i les altres mentida, volguí girar als manaments del Nostre Senyor el meu pensament i obres i deixar les vanes glòries del món per aconseguir el seu Regne” (Jaume I *el Conqueridor*, 1208-1276, rei i creador dels Països Catalans).

JAUME I EL CONQUERIDOR.

■ “Que n'és de dèbil el poder de la tinta i el traçat de les lletres per poder indicar en un llibre l'exactitud d'aquestes coses, enfront de la coneixença que tenen aquells qui han esdevingut dignes del do de la joia dels béns espirituals, per l'abundosa gràcia de Déu” (Segon Discurs sobre els capítols del coneixement, 18, Isaac de Nínive).

■ “L'humil coneixement de tu mateix és un camí més segur cap a Déu que el camí de la ciència” (Thomas De Kempis, 1380-1471, místic alemany).

■ “Totes són sense nom ni apel·latiu. El nombre infinit de llurs noms representa natures també innombrables. Aquelles es coneixen les unes a les altres sense necessitat de distincions, gràcies a un coneixement superior, privat de noms i de signes. Tots els homes hi seran un dia presents, en el misteri de la resurrecció” (Tercer Discurs sobre els capítols del coneixement, 6, Isaac de Nínive).

● CONÈIXER I AMOR.

■ “Trobà l'Amic un escuder que anava consirós i era magre, descolorit i pobrement vestit, i saludà l'Amic dient que Déu el dirigís perquè trobàs el seu Amat. I l'Amic li demanà en què l'havia conegut; i l'escuder li digué que uns secrets d'amor en revelen uns altres, i per això tenen coneixença els amadors els uns dels altres” (“Llibre d'Amic e Amat”, ca. 1275-1285, de Ramon Llull, 1235-1316, català de Mallorca).

■ “Quan orava des de les fondàries del meu cor, totes les coses que m'envoltaven se m'apareixien sota un aspecte encantador: arbres, herbes, aus, terra, aire, llum, totes semblaven dir-me que existeixen per a l'home i que donen testimoniatge de l'amor de Déu per l'home; totes oraven, totes cantaven la glòria de Déu. Així vaig arribar a comprendre allò que la Filocalia anomena «el coneixement del llenguatge de la creació», i veia com és possible conversar amb les criatures de Déu” (Anònim rus, “Relats sincers d'un pelegrí al seu pare espiritual”, mitjans s. XIX).

■ “L'ànima coneix l'ànima en els llavis dels amants” Percy Bysshe Shelley

■ “Un bon amic et pot dir què et pren sols en un minut. I pot no semblar gaire bon amic després de dir-t'ho” (“The Book of Today”/“El Llibre d'Avui”, d'Arthur Brisbane).

■ “El coneixement més cristià és el de les llengües, car uneix la gent” (Lev Nicolaievitx Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus i pensador no violent i moralista socialitzant).

● CONEIXEMENT DE DÉU

■ “Aquell que no reconeix l'existència d'una llei divina no pot ser anomenat ‘home superior’” (Confuci, [Kung-Fu-Tsé], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

■ “Venera Déu qui se'l coneix” (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic bèticoromà).

■ “Humil és Déu, qui és rei del Cel i de la Terra, e de tot, car totes les vegades que hom vol parlar ab Ell li pot dir ses necessitats. Aquest rei no té porters als qui hom haja de donar diners, ni consellers qui per diners facin malesa ni engany, ni accepta cap

adulador, ni fa veguers, jutges, ni batles, ni procuradors qui sien orgullosos, vanagloriosos, avars, luxuriosos, injuriosos. Beneit sia tal rei, e tots los qui L'amen, coneixen, honren e serveixen sien beneïts!" (*"Llibre de les Bèsties"*, Ramon Llull).

■ "Dos homes complauen Déu: qui El serveix amb tot el seu cor perquè El coneix; qui El cerca amb tot el seu cor perquè no El coneix" (Nikita Ivanovitch Panin, Comte de Panin, 1718-1783, polític i diplomàtic rus).

■ "No discutesques a tomb de a veritat amb qui no la coneix i no amaguis la Paraula a qui desitja conèixer-la" (*Centúries*, 1:14 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona).

■ "L'esperit que triomfa en l'acció corre cap a la prudència; si triomfa en la contemplació, avança cap a la ciència. La primera condueix qui lluita a la distinció entre la virtut i el vici; la segona condueix qui hi participi a la ciència dels éssers incorporals i corporals. Quant a la gràcia del coneixement de Déu és obtesa quan, havent atravesat tota la resta amb les ales de la caritat i arribat a Déu, considera amb l'esperit la ciència divina en la mida que és possible per a l'home" (*St. Màxim*, * ca. 365/375-+ d. 446, a *"Centúries sobre la caritat"*, II, 26. Citat per VILLER, «*Aux sources de la spiritualité de saint Maxime*», Revue d'Asc. et Mystique, t. XI, abril-juliol de 1930, p. 165).

■ "L'extrema impassibilitat produeix pensaments lliures; però el màxim coneixement ens posa a prop d'aquell qui és supremament incognoscible" (Talassi de Líbia, s. VII, *"Centúries"*, 1:73).

■ "El propòsit últim per a cadascun de nosaltres que coneix Déu, és amar-lo i fruit de Sa presència. Quina pena que oblidem la simplicitat d'aquesta gran veritat" (*Madame Guyon*, 1648-1717, líder del quietisme francès, empresonada durant 4 anys a la Bastilla pel Borbó Louis XIV, aferrissat enemic de Catalunya).

■ "El poble qui coneix el seu Déu s'esforçarà i actuarà" (Daniel 11, profeta major jueu durant la captivitat de Babilònia, s. VI a. C.).

■ "El Senyor és un recer per a l'oprimit una plaça forta en temps d'angoixa. Els qui coneixen el teu nom confiaran en tu, perquè tu, Senyor, no abandones els qui et cerquen" (Psalm 9:9-10 ó 10-11, del rei David, cap a 1010-970).

■ "Ja que s'empara en mi, Jo el salvaré, el protegiré perquè coneix el meu nom. Sempre que m'invocui, l'escollaré, estaré vora d'ell en els perills, el salvaré i l'ompliré de glòria; saciaré el seu desig de llarga vida, li mostraré la meva salvació" (Psalm 91:14-16).

■ "El desconeixement propi genera supèrbia; però el desconeixement de Déu genera desesperació" (*St. Bernat de Clairvaux/Claravall*, *1090 ó 1091-+1153, teòleg i predicador francès medieval).

■ "L'esperit que triomfa en l'acció corre cap a la prudència; si triomfa en la contemplació, avança cap a la ciència. La primera condueix qui lluita a la distinció entre la virtut i el vici; la segona condueix qui

hi participi a la ciència dels éssers incorporals i corporals. Quant a la gràcia del coneixement de Déu és obtesa quan, havent atravesat tota la resta amb les ales de la caritat i arribat a Déu, considera amb l'esperit la ciència divina en la mida que és possible per a l'home" (*St. Màxim*, * ca. 365/375-+ d. 446, a *"Centúries sobre la caritat"*, II, 26. Citat per VILLER, «*Aux sources de la spiritualité de saint Maxime*», Revue d'Asc. et Mystique, t. XI, abril-juliol de 1930, p. 165).

■ "Qui coneix Déu com cal forma fites bones i reposa al cor en la temor de Déu.

Qui té un reialme efímer no és com qui en té un d'etem; no és com qui l'adultera,

ni l'home benigne com el depravat; el llenguatge sincer no és com la mentida.

Ni que ens trobéssim a recer del càstig diví, i no teméssim la ira espantosa de Déu,

ni ens espaordís el seu infern, creat per a tot el qui peca i falta a sa paraula,

àdhuc tindriem el forçós deure d'obeir-lo, de refusar les ambaixades de la passió,

de renunciar sincerament a una vida que no és eterna.

Veiem que Fortuna obra amb els seus com la flama amb la llenya d'on brolla..."

(Ihn Hazm de Còrdova, a la seva refinadíssima obra *El Collar de la Coloma*, escrita durant el seu exili polític a Xàtiva *la bella*, La Costera, mentre el Khalifat es desintegrava entre conspiracions).

■ "La Bíblia no és un fi en si mateixa, sinó un mitjà per portar els homes a un coneixement íntim i satisfactori de Déu, perquè puguin anar a Ell, perquè es puguin delectar en la Seva Presència, puguin tastar i conèixer la dolçor interior del mateix Déu, ben a dins i al bell mig del cor" (Aiden Wilson Tozer, 1897-1963, destacat pastor protestant nord-americà).

■ "El fi, doncs, d'aprendre és reparar les ruïnes dels nostres primers pares a base de tornar a conèixer Déu correctament, i a més de tal coneixença, estimar-lo, imitar-lo i ser com ell" (John Milton, 1608-1674, escriptor anglès).

■ "Un parell de castes de persones coneixen un sol Déu: les qui tenen un cor humiliat...amb diversos graus d'enteniment; i els qui tenen prou enteniment per albirar veritat..." (Blasi Pascal, 1623-1662, savi catòlicobílic, nat a L'Alvernya).

■ "El Senyor es troba amagat en els seus manaments: hom el troba en la mesura en què fa l'esforç de cercar-lo" "No diguis: *he complert els manaments però no he trobat el Senyor*. Perquè, com diu l'Escriptura, manta vegades has trobat "coneixement amb justícia", i "els qui el cerquen dretament troben la pau" (Proverbis 16:8)" (Marc l'Ermità, "200 cap. Sobre la llei espiritual", cap. 190-191, s. V).

■ "La verdadera coneixença de la natura divina és la delícia espiritual que pot rebre'n la percepció per una revelació de l'Esperit. La virtut, sens aquesta coneixença, té por de l'altura (divina), i la confiança de l'home es basa en el jornal que espera rebre pels treballs de la seva observança i no pas per la misericòrdia gratuïta" (*Segon Discurs sobre els capítols del coneixement*, 44, Isaac de Nínive).

La Monarquia se retrata

La reina Sofia s'ha passat de senzilla i ha entrat el terreny de la ximpleria. Acostumats al pacte de silenci que envolta i salvaguarda els pensaments, defectes i misèries dels membres de la Casa Real, han sorprès les declaracions que ha fet en una entrevista pel llibre de Pilar Urbano, coneguda periodista i membre numerari de l'Opus Dei.

Possiblement en plantofes, davant d'una amiga de tota la vida, desvetlla pecats venials amagats que retraten el seu pensament. Les opinions de la reina són les de la dreta més extrema, les del pitjor franquisme del Partit Popular. Ha envestit contra l'avortament, la mort digna, els drets dels homosexuals. Ha defensat la religió obligatòria a les escoles, els santcrists en edificis oficials, el "dret de bressol", etc.

Aquí sorprenen les opinions de Dona Sofia? Criada en la família real grega al costat del colpista Constantino (derrocat per recolzar la brutal dictadura dels coronells) i llavors, al costat del príncep hereu d'en Franco, amb els Principis del Moviment Nacional, només se'n podia esperar allò més reaccionari.

I és que sembla que la reina ha posat al descobert un dels peus de la cadira del pensament i obra de la Casa Real, però hi ha més peus. Recordem que la única vegada que el Borbó ha votat en unes eleccions fou quan designà en les primeres Corts elegides a la mort d'en Franco a quaranta dos senadors. Cap ni un d'ells se va integrar en el grup del Senat del PSOE o del PCE. AP va tenir més senadors de designació real que senadors electes.

Els monarques han anat a votar en altres ocasions, en el referèndum de la OTAN i en el referèndum per la rectificació de la Constitució Europea. I fa poc, el monarca ha recolzat el pla de rescat dels banquers elaborat pels Estats Units.

Hi ha un altre peu amagat. Els PGE d'enguany assignen a Joan Carles i a la seva prole quasi nou milions d'euro (2'7% més que els passats pressupostos). Sembla que IU i ERC demanaren explicacions sobre la seva utilització i demanaren la congelació del "sou del Rei" i un desglossament de comptes, per altre part, exigible a qualsevol institució de l'Estat. El PSOE recolzant pel PP ho ha impedit permetent que "continui la opacitat, aquest forat negre de les activitats del Rei, dels negocis típics i atípics del Borbó i la seva família" (Joan Tardà d'ERC).

Només la República ens alliberarà del vasallatge a aquesta família monàrquica.

Pere Felip i Buades

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les Il·lutes del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Mateu Morro: sa Pobla i la història (memòria històrica de Mallorca)

Per l'hivern de 1976, a la presó de Ciutat, a part dels seminaris d'història, ens entreteníem com podíem. Sovint els companys de fora em demanaven que els escrivís algun llibre de poesia combativa.

Com és de suposar, en aquelles alçades de la nostra existència -a punt de fer els trenta anys!- érem a milions d'anys llum de qualsevol herència del noucentisme. El concepte d'"obra ben feta" a començaments dels anys setanta, després d'haver assimilat a fons les troballes culturals dels situacionistes, ens sonava -i ens sona encara!- a trampa, a amagatall covard de la consciència, a servitud envers els poders establerts i, sobretot, a ser participant actiu d'una situació social i cultural injusta. Pugnàvem per introduir nous valors en les concepcions literàries, anar arraconant tot el que esdevenia estantís, mancat de vida, d'esperit de revolta, d'innovació. Teníem ben a prop les actituds vitals dels Villalonga, la mateixa M. Antònia Salvà amb els seus versets en honor del general Franco, la posició en favor del feixisme de Llorenç Ribet, del mateix Joan Estelrich...

Parlant amb en Francesc Mengod -l'estrateg de les nostres finances!-, em suggerí la idea de fer algun llibret per a vendre'l i així ajudar l'organització econòmicament en sortir de la presó. És així que Poemes de la presó, el llibre de poesia militant que més es va vendre en temps de la transició, sorgí d'aquestes circumstàncies tan especials. El temps que ens sobrava, la necessitat de diners que tenia el partit per a pagar les fiances, la bona disposició -malgrat els atemptats de la Brigada Social- de Teresa Nieto, pel que fa a l'edició dels materials que li portàvem... tot ajudà a animar-me en la tasca. Quan el vaig tenir enllestit, Mateu Morro, aleshores el màxim dirigent del comunisme illenc i bon amic, m'escriví un sentit i combatiu pròleg que, amb una cita de Vladímir Ilitx Lenin, explicava una mica quina era la nostra concepció de la literatura i de la poesia en aquelles alçades de la lluita per la nostra llibertat nacional i social. La cita de Lenin deia: "Serà una literatura lliure, perquè servirà no a damisel·lar les cansades de tot, no als 'Deu mil' de dalt, carregats d'avorriment i de greix, sinó a milions i a desenes de milions

de treballadors, que són la flor i nata del país, la seva força, el seu futur" (Vladímir Ilitx Lenin, L'organització del Partit i la literatura del Partit).

El pròleg de Miquel Ferrer (Mateu Morro) concretava encara més aquesta concepció del fet cultural que ens era comuna a tot dos. "Avui tothom parla de la penúria cultural existent a les Illes, de l'ensopiment generalitzat que regula l'activitat creadora, gairebé de tant de parlar-ne se n'ha arribat a fer un lloc comú, s'ha convertit en un tòpic que no ens ajuda a descobrir la realitat del problema, en la disculpa d'una inhibició no justificada. No valen excuses, si existeix un desert cultural és en gran part perquè hi ha mancat un decidit esforç col·lectiu, la capacitat dels pobles dinàmics i creadors, als que ni dictadures ni feixismes aconseguen sotmetre".

Anys abans d'aquest pròleg, era l'any 1973, Mateu Morro trucà a la porta de casa meva. Feia poc, en Ricard Salvat i en José Monleón, a Alacant, m'havien concedit el premi de Teatre "Carles Arniches" per l'obra Ara, a qui toca?, i més recentment, amb una peça avantguardista basada en la lluita del nostre poble, Les Germanies, m'atorgaven el Premi Especial "Born" a Menorca.

Aquesta fou l'excusa, per part de l'OEC, per a venir a cercar-me. En Mateu, comissionat per la direcció, venia a demanar-me Les Germanies. Després -hem militat junts tant a l'OEC com al PSM- m'ha explicat que ja feia anys que "seguiu" la meua trajectòria. L'interessaven els meus articles damunt Gramsci, Lukács, les concepcions culturals i literàries de Mao, Marx, Lenin, Trotski, les crítiques de la novel·la sud-americana, catalana o espanyola que escrivia per a l'Última Hora i el suplement de cultura de Diario de Mallorca, o els reportatges que publicava a la revista Cort sobre la conflictiva realitat illenca de mitjans dels setanta.

Fou la primera trobada, el primer encontre amb en Mateu; i significà, amb el temps, molts d'anys de militància comuna i de lluita per les mateixes idees de justícia, igualtat, socialisme i llibertats nacionals per al nostre poble.

Aquell dia venia enviat pel partit, l'OEC. Tenia la missió de citar-me a una reunió secreta amb el secretari general, el menorquí Josep Capó (un dels

actuals dirigents de la PIMEN) i convèncer-me de la necessitat d'entrar a formar part de l'organització. Jo ja coneixia, de feia anys, les activitats i la pràctica dels Cercles d'Obrers Comunistes, del FOC i de les JOC (fundadors de l'OEC). Havia estudiat a fons el famós "Document de Vigo" (una anàlisi profunda de la pràctica i la teoria del partit). També havia col·laborat en diverses ocasions amb les Plataformes d'Estudiants Anticapitalistes. En aquells moments, els darrers anys de lluita clandestina i contacte amb diverses organitzacions revolucionàries m'ho havien demostrat, en Carrillo no volia avançar vers el socialisme. Malgrat l'heroisme de molts militants del PCE (que ningú no nega), el cert era que la direcció només aspirava a conquerir certa influència entre el poble per a, després, poder pactar i negociar millor amb la burgesia un repartiment del pastís sense posar en qüestió ni l'Estat opressor, ni la propietat privada dels mitjans de producció, ni la futura forma d'Estat (monarquia o república). Per això vaig acceptar de seguida la proposta de Mateu Morro; i un dia, amb Josep Capó, ens reunírem a un banc de la Rambla i es decidí la meua entrada dins l'OEC. Mai no m'he penedit d'aquell pas.

En temps de la dictadura, homes com en Mateu Morro (actual secretari general del PSM) o en Josep Capó (dirigent de la PIMEM i antic secretari general de l'OEC), seguint les indicacions

del Comitè d'Illes de l'organització, coordinaven una política autènticament arrelada a la nostra realitat. En el fons l'OEC (abans OIC) era un dels partits amb una de les actuacions més independents que hom pogués imaginar. Hem de tenir en compte que alguns membres de l'organització -l'amic Mateu Morro, entre molts d'altres- feia anys que estudiaven els clàssics del pensament tant socialista com nacionalista. Jo mateix (a les pàgines primer d'Última Hora i després del Diario de Mallorca) havia publicat els primers articles sobre els lluitadors anticolonialistes Fanon, Lenin, Malcolm X, Che Guevara, Mao Zedong, Ben Bella, etc. Cap al 1965 i fins al 1968 anàrem aprofundint en els clàssics del nacionalisme català d'esquerres (també estudiàrem pensadors conservadors com ara Prat de la Riba, Almirall, Cambó, Estelrich, etc., etc.). Però en aquells moments (parl de l'època obscura de la dictadura feixista) ens interessava molt més conèixer i assimilar les experiències dels dirigents històrics de l'esquerra catalana. Fou quan coneguérem (amb dificultats, fragmentàriament a vegades) els textos d'Andreu Nin, M. Serra i Moret, Joaquim Maurín, Jordi Arquer, Josep Recasens i Mercader, Amadeu Bernadó, Àngel Estivill, Hilari Arlandis, Maria Recasens, Jaume Compte... Amics i companys del Principat ens feien arribar alguns números (una joia: els miràvem com qui mira un tresor de vàlua incalculable) de La Batalla, L'Insurgent, L'Espurna, La

Rambla, L'Hora, Catalunya Roja, Lluita, Avant, Octubre...

Cap a l'any 1968, estudiar Els moviments d'emancipació nacional d'Andreu Nin o llegir articles del tipus "Internacionalisme i nacionalisme", "Contra l'opressió idiomàtica. El dret a la llengua pròpia", o "El dret d'autodeterminació, dret fonamental dels pobles", del mateix Andreu Nin, ens obria els ulls d'una manera decisiva. Altres treballs (entre molts) que ens impactaren en els anys seixanta varen ser els materials de Maurín (La història d'Espanya és la història de les lluites separatistes, La proclamació de la República Catalana del 14 d'abril, L'independentisme català no és un moviment artificial), etc., etc.

Ara, més de trenta anys després d'aquests fets, Mateu Morro va presentar, juntament amb Joan Comes, batle de sa Pobla i l'amic Sebastià Gallardo, regidor de cultura, el meu llibre Sa Pobla i la història.

Vet aquí, dons, les paraules pronunciades per l'amic Mateu Morro.

"Senyor Batle de Sa Pobla, senyor regidor de cultura, amic Miquel, benivolguts amics, parlar de llibres sempre és una cosa bona i parlar de llibres a Sa Pobla, d'en Miquel López Crespí, i a les Festes de Sant Antoni, encara és una cosa millor.

'Ja fa molts d'anys que conec en Miquel, des que el vaig anar a veure a casa seva a Palma, i al llarg d'aquests anys mai no hem interromput la nostra amistat. Abans de conèixer-lo en persona ja havia llegit les seves primeres obres i més o menys sabia que pensava i qui era. I no se m'escapaven les seves arrels pobleres, unes arrels a les quals en Miquel sempre ha estat fidel.

'He de confessar, però, que després de llegir primer Temps i gent de sa Pobla i ara Sa Pobla i la història, veig amb molta més claredat l'estret lligam entre en Miquel i el poble on va néixer. Sa Pobla i la seva gent varen ser la seva escola, el lloc on en Miquel va obrir els ulls al món i on va adquirir les seves primeres referències culturals.

'Sense cap dubte, al llarg de la seva vida, en Miquel ha estat un escriptor cosmopolita, obert al món, un home que ha viatjat i que s'ha interessat per moltes coses. Potser una de les coses que més sorprenen en Miquel López Crespí és la seva voluntat d'establir contacte amb unes tradicions culturals de més enllà de la nostra illa. Fins i tot en temps que això no era fàcil. En Miquel, des dels inicis de la seva escriptura, i sempre en relació a les seves inquietuds intel·lectuals i polítiques, va establir contacte amb la tradició més innovadora de les lletres europees i mundials. Amb qual-sevol excusa, i de ben jove, en Miquel es plantava a París o a Roma i parlava i conversava, veia cinema i teatre, i tornava carregat de llibres. Aquesta actitud representa la voluntat de superar la immobilitat i de connectar amb allò més

contemporani. En Miquel a molts dels seus llibres ens parla del seu món cultural, dels seus viatges, dels seus llibres, de la seva passió per la cultura i, també, de la concepció solidària que amara la seva manera de pensar.

'Però mai, com un nou Ulisses del nostre temps, en aquest viatge venturer arreu del món, en Miquel no deixa de tornar a la seva terra nadiua: a sa Pobla, als carrers de la seva infantesa, a les arrels familiars, a sa marjal sempre fecunda. I en aquest retorn constant al seu poble i als seus records és on es retroba, també, amb la memòria republicana del seu pare i el seu oncle.

'Una vegada més en Miquel ens demostra que el record, la història personal, les diverses tradicions culturals que s'entrecreuen en un lloc donat, no estan enfrontades amb la mirada cap al futur a partir de la més rabiosa modernitat. Els seus compromisos i la seva identificació amb la tradició més progressista no li impedeixen valorar la tasca cívica de l'oncle Miquel Crespí, batle del temps de la Dictadura de Primo de Rivera, o la tasca de Joan Parera, fundador de la revista Sa Marjal.

'Per ventura hauríem de recuperar el concepte de 'cultura popular' i de 'transmissió cultural', la qual cosa ens duria reconèixer la multiplicitat d'influències de tradició oral i d'origen culte que conformen la cultura d'un poble. Tenir una visió crítica i progressista li ha fet veure més bé la importància de conèixer i estimar totes les escoles literàries, totes les tradicions culturals, totes les maneres de pensar i de fer que han contribuït a ser qui som. Per això en Miquel ha estudiat la figura i l'obra de Miquel Costa i Llobera i s'ha interessat per tots els autors de la nostra literatura. No ha combregat mai amb els que han volgut eliminar la nostra història i la nostra cultura.

'En Miquel és profundament pobler, de records, de vivència i d'identitat, i no vol renunciar a aquest patrimoni vital tan valuós. Pens que aquest és un aspecte que convé destacar. Les seves arrels li importen perquè formen part d'ell, de la seva personalitat íntima, i li aporten una riquesa humana que no vol fer a un costat.

Sense la nostra història individual i col·lectiva no hi ha cap accés creatiu a l'espai comú de tots els éssers humans. L'universalisme o cosmopolitisme més profitós és el de qui està ben arrelat a un lloc i a una gent, o que, almenys, és conscient de qui és i d'on ve

'Allò que és local i personal és la clau de l'univers. Sense la nostra història individual i col·lectiva no hi ha cap accés creatiu a l'espai comú de tots els éssers humans. L'universalisme o cosmopolitisme més profitós és el de qui està ben arrelat a un lloc i a una gent, o que, almenys, és conscient de qui és i d'on ve.

'En els temps que correm hi ha un cosmopolitisme sincer i meritori que és el de la gent que s'interessa pel que passa a cada lloc del món, que vol aprendre de la diversitat i que se sap part d'un planeta de cada vegada més interconnectat. Aquesta persona culta, viatgera, informada, solidària, mai no romp les arrels amb la seva història.

'Lavors hi ha un cosmopolitisme de moda, frívol i sense gaire contingut. Vol aparentar una gran cultura universal i en el fons amaga molta ignorància. Ni es llegeix ni es viatja, tan sols magnifica quatre referències més o menys actuals basades en els mitjans de comunicació de masses. Aquest cosmopolitisme, que vol ser obert i mundial, necessita abjurar de les pròpies arrels.

'No, no hi ha contradicció entre els records de la infància i la seva projecció en el nostre present, no hi ha contradicció entre la història del nostre poble i les més elevades inquietuds culturals. Perquè allò que ningú té dret a robar-nos són els nostres propis records ni la nostra pròpia història. En Miquel diu que la continuïtat de la festa de Sant Antoni expressa la voluntat de supervivència de la comunitat poblera. I té raó: sa Pobla, amb totes les seves contradiccions, és una comunitat que ha estat possible gràcies als valors de la seva gent.

'Potser qualcú es pensi que és un tòpic el parlar de Sant Antoni i de la natural laboriositat dels poblers i les pobleres, però jo pens que hi ha trets d'identitat inconfundibles que marquen la història poblera. Sa Pobla no són tan sols les seves cases ni són els camps que les envolten, per importants que siguin. La història de sa Pobla posa en evidència l'esforç d'una gent per superar circumstàncies adverses i que sap que tan sols a través del treball ho podrà fer.

'En Miquel que, com a bon pobler, mai li ha fet por la feina –ho demostren la multitud de llibres que ha estat capaç d'escriure-, reconeix aquests poblers i pobleres del passat com la seva gent. Li interessen els clergues i els batles, els senyors i els escriptors, però sobretot els pagesos, les dones fermes i treballadores, els fusters, els ferrers, tota aquella gent que amb la seva feina fa un poble.

Ara, idò, es torna plantejar, des d'una clara unitat entre la cultura i la política, entre la literatura i la vida, la mateixa opció per l'emancipació humana que va fer en Miquel a sa Pobla quan, amb fruïció, esborrava les consignes feixistes de les parets del local de la Falange i s'indignava davant tot el que era discriminació o injustícia

'Darrera els noms i els malnoms, darrera els topònims, hi ha la vida de la gent. I tot això ens importa molt. Vivim un temps d'acceleració: ja no és la televisió ni el cinema, les modernes tecnologies del transport i la comunicació

estan transformant la nostra vida. És la famosa globalització. Estam tan globalitzats que ja no sabem qui som. Els avantatges de tota casta que ens aporta la tecnologia i la societat contemporània van de costat als tremends perills de desintegració, de dehumanització.

'La vida popular d'un temps ja és un record del passat. Sí, com molt bé assenyala en Miquel ja no hi ha aquests padrins i padrines que, mentre els pares eren a la feina, traslladaven als infants poblers un caramull d'anècdotes i històries que definien l'ànima del poble. Les persones que conegueren les formes de vida tradicionals ja no hi són, o en queden poques, i, potser, no estam plenament segurs que aquell sentiment col·lectiu tenguí continuïtat. No sabem bé cap a on anam. Amb les persones se'n van els coneixements personals i intransferibles que atresoraven.

'La pensadora francesa Simone Weil, una dona d'una extrema sensibilitat que es va deixar morir davant la brutalitat de la Segona Guerra Mundial, s'ha endin-sat molt bé en el que significa la història: 'Treure arrels és per ventura la necessitat més important i ignorada de l'ànima humana'. I afegeix: 'El passat destruït no es recupera mai'. Per això en Miquel vol lligar baules amb el passat, amb l'esforç dels avis i els besavis, per a reconstruir les senyes d'identitat de sa Pobla i de Mallorca. Ell ha fet una tasca de recerca, d'investigació, per a servir els mots i els noms de la gent.

'I no ho ha fet enduit per un estat de malenconia. Ans al contrari. En Miquel, tot i les desil·lusions que ens ha reportat el nostre passat recent –que té en el segle XX un dels moments més elevats de la barbàrie humana-, vol fer camí cap al futur i vol gratar en la història per a treure-hi un cúmul de saviesa i de coneixements útils per anar endavant com a persones i com a poble.

Acabaré amb un fragment d'un escrit meu de fa temps sobre en Miquel i la seva obra: 'Pens que és aquí on se situa l'aportació lúcida d'en Miquel López Crespí. Des del testimoni d'un temps viscuts amb passió que es projecten cap a un nou temps i cap a uns nous combats. I ara, quan reneixen idees d'intransigència en el món, quan es desenvolupen noves violències contra les persones, quan formes d'explotació molt més sofisticades i tenebroses -tant que amenacen la continuïtat de l'espècie sobre el planeta-, es consoliden, ara, idò, es torna plantejar, des d'una clara unitat entre la cultura i la política, entre la literatura i la vida, la mateixa opció per l'emancipació humana que va fer en Miquel a sa Pobla quan, amb fruïció, esborrava les consignes feixistes de les parets del local de la Falange i s'indignava davant tot el que era discriminació o injustícia'

No som pas un "país petit"

Ens han intentat acomplexar-nos, amb intoxicacions constants, sempre repetint-nos que som un "país petit", però un país d'11 milions d'habitants amb una economia potent i ben situat, no és un país petit, és més que Bulgària o Dinamarca o els estats bàltics, pràcticament igual que Suècia. El que som és un país dividit, amb el cervell girat de tanta manipulació i obnubilat, la nació sense Estat propi més gran d'Europa, que vol dir que som els més despistats de tot Europa.

"No hi ha països petits. La grandesa d'un poble no ve mesurada pel nombre que el formen, igual que no mesuren la grandesa d'un home segons la seva estatura" (Victor Hugo, 1802-1885, pintor i escriptor romàntic francès).

«És veritat que som la cultura minoritzada més important d'Europa, però també ho és que som els més ridículs» (Lluís Aracil, sociolingüista valencià).

"Catalunya és un desastre molt gran. No ens adonem de la nostra petitesse espiritual" (Jordi Coca, "Avui", 30.08.06).

"Els homes s'empetiteixen en aplegar-se: són els diables d'en Milton, obligats a fer-se pigmeus per entrar dins el Pandemòni. Anihilen llur propi caràcter per temor d'atraure les mirades i l'atenció i s'aboquen a la nul·litat per tal de defugir el perill de veure's pintats" (Chamfort [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

Quan desobeir la justícia colonial espanyola és legítim: <http://www.lobbyperlaindependencia.org/web12/noticia.php?paramNotid=8363¶mCategoria=>

Hèctor López Bofill demana una resposta contundent al cop d'estat dels jutges franquistes: <http://www.lobbyperlaindependencia.org/web12/noticia.php?paramCategoria=34¶mNotid=4420>

'The Economist' diu que la descentralització espanyola "potser ha anat massa lluny": http://www.eldebat.cat/cat/notices/_the_economist_diu_que_la_descentralitzacio_espanyola_potser_ha_anat_massa_lluny_36970.php

BOTIFLERS I PROPAGANDA ESPANYOLA

"Catalans: els rojos us enganyen dient-vos que l'idioma català esdevindrà esborrat quan hàgim guanyat la guerra, en el futur de Catalunya. Quin disbarat! Tot és fals: la parla i la cultura catalana viuran amb nosaltres, amb Franco, el seu major i més esplèndid

renaixement!" (frase molt repetida a "Ràdio Veritat", emissora que radiava des d'Itàlia i potser també clandestinament des de Catalunya, ideada, patrocinada i organitzada per Francesc Cambó a favor dels revoltats franquistes durant la Guerra civil, extret de *Traïdors a Catalunya*, de Domènec Pastor Petit, Ed. Base).

Un cop més queda clar que un partit catalanista, sense la pressió d'una base mobilitzada al carrer, no és res, ni fa res, ni representa els propis votants.

CATALUNYA DEL NORD: LES TOMBARELLES DE CONVERGÈNCIA

05.11.2008

"El nord de Convergència"

XAVIER DEULONDER

Al Sud, es critica Convergència per tenir una línia política difícil d'entendre a causa de l'ambigüitat calculada del seu discurs, amanida amb l'ús de dobles o triples llenguatges i, d'ençà de la retirada de Jordi Pujol, amb les incomprensibles, fins al punt que hom pot preguntar-se quin sentit deu tenir l'existència de CDC al Nord.

Naturalment, si a Jordi Vera li sembla que Perpinyà no ha de tenir cap mena de delegació a Barcelona i que el port sec d'aquesta ciutat s'instal·larà a Béziers i no pas a la capital del Rosselló, està en el seu perfecte dret de dir-ho i de manifestar-ho, igual com aquest mateix dret també el té el regidor del Front National a l'ajuntament de Perpinyà Louis Aliot. Ara bé, hom també pot demanar-se si aquest atac a l'apropament entre el nord i el sud de Catalunya, una de les claus de la represa catalanista que s'ha viscut en els darrers anys, respon de debò a la política de Convergència Democràtica de Catalunya, partit que té Jordi Vera com a cap visible a la Catalunya Nord.

Ara per ara, no ha sortit ningú de CDC desautoritzant aquestes explosives afirmacions que Jordi Vera va proferir, amb una enèrgica duresa digna de millor causa, en el ple municipal de Perpinyà el passat 20 d'octubre i, que, com és lògic, van provocar un gran rebuig entre els regidors catalanistes, és a dir, els d'Unitat Catalana i ERC, i que van ser contestades per l'alcalde Joan Pau Alduy qui, precisament, d'ençà de la seva arribada al govern municipal el 1993, ha convertit l'apropament a Barcelona en una de les bases de la seva política, que comptà amb el suport de Jordi Pujol. Per tant, o bé, actualment, CDC està en contra de la represa de contactes entre Barcelona i Perpinyà, cosa, en

principi, bastant impròpia d'un partit nacionalista català, o bé, pitjor encara, el que es faci o digui a Perpinyà o a la Catalunya Nord en general tant se'ls en dona. Evidentment, en aquest darrer cas ens hauríem de preguntar com és que CDC té organització a Catalunya Nord. A primera vista, la raó de ser d'aquesta delegació nord-catalana hauria de ser poder afirmar que CDC, en tant que partit catalanista, és present a tot arreu de Catalunya i, lògicament, si Perpinyà és Catalunya, llavors reforçar els contactes entre Perpinyà i Barcelona ha d'esdevenir una prioritat de primer ordre, perquè, naturalment, Perpinyà no és pas igual que Narbona, Carcassona, Nimes, Beziers o Montpeller.

A Catalunya Nord, sempre s'ha vist Jordi Vera com un personatge extravagant i, fins i tot, tèrbol, sobretot per les seves massa bones relacions amb els serveis d'intel·ligència francesos, enemics naturals del catalanisme; malgrat tot, mentre anés per lliure o no passés de ser el capítol d'un petit grupuscle format pels seus quatre acòlits incondicionals, no feia mal a ningú i, a més, podia donar la nota pintoresca; el problema va venir quan, a algú que va de sobiranista com Felip Puig, se li va acudir que Vera havia de ser el màxim responsable de CDC a Catalunya Nord.

Evidentment, la idea de constituir CDC al nord era bona, si s'hagués fet arribant a una entesa amb la gent d'Unitat Catalana que, precisament, fins aleshores, semblaven ser els homòlegs de CDC en terres nord-catalanes. Poder usar la sigla CDC i, naturalment, rebre diners de Barcelona, hauria donat més força a aquests històrics del catalanisme; el problema és que, encara no se sap ben bé per què, als dirigents de CDC els va semblar millor l'opció de Jordi Vera que no pas la de gent com ara Llorenç Planes, Jaume Roure o Virgínia Barre.

I a la vista estan els resultats; CDC disposa a Perpinyà d'un local molt més gran que el que posseeix a Girona, establint així una mena de relació de proporcionalitat inversa amb el nombre de militants, simpatitzants i votants que el partit té en un lloc i en l'altre; i, per altra banda, molts catalanistes nord-catalans veuen l'entrada de CiU al govern de la Generalitat com una amenaça perquè, en el cas que Artur Mas fos president i Felip Puig conseller, llavors, encara s'incrementaria la influència de Jordi Vera a la Catalunya Nord.

[extret de <http://www.radio-catalunya.ca/noticia/10762/>]

La guerra de les llengües

Desclot: El grau de l'agressió

La proposta del PP, que vol convertir la tria de llengua escolar en un hipermercat, ha tornat a centrar l'atenció en una qüestió que sempre en mereix per a segons qui. Castellà i català conviuen als Països Catalans. Són allò que els experts han volgut definir com "llengües en contacte". Això vol dir, clar i ras, que si l'una puja, l'altra baixa. El castellà, històricament, ha estat a la Península un idioma corrosiu. Ha fet una estesa enorme: el lleonès, l'aragonès, l'asturià... No són més que records. En contacte, doncs, és com el salfumant. Els seus parlants i els seus avaladors han teixit tota una teranyina d'arguments per justificar l'absorció o la destrucció de l'idioma que té la mala sort d'aguantar-li l'embarcament. Quan el castellà és minoritari, els seus guerrers proclamen "les riqueses del bilingüisme" o defensen "els drets individuals". Quan comença a guanyar la batalla, apelen a l'altíssim interès de no renunciar a traure tot el profit de "la segona llengua en importància i parlants del món" o "d'una de les cultures més importants del planeta". Quan el castellà ha guanyat la batalla, exigeixen que els resistents encara practicants de la llengua quasi perduda es deixin de gaites romàntiques i folklòriques. Aquests són els graus de l'agressió. N'hi ha molts més. La denigració, la segregació, l'adulació... Depèn del lloc i del moment. El cronista para atenció en un fet altament preocupant. Cada vegada més els arguments que fan servir els guerrers del castellà a Alacant i a Barcelona s'assemblen més. A Alacant afirmen que allà mai s'ha parlat una altra llengua. A Barcelona observen i bramen que quasi tothom parla ja castellà...

Reproduït de www.avui.cat

Els 800 anys de Jaume I, les arrels de Mallorca

Han passat 800 anys d'ençà del naixement del rei en Jaume I, personatge cabdal per a l'illa de Mallorca que va modificar totalment la seva trajectòria històrica. Amb la conquesta de Mallorca que ell va liderar (1229), l'illa va entrar dins la cultura catalana i, a través d'ella, va rebre el llegat de la llengua i també de la cultura occidental, bases de la identitat mallorquina actual.

El Consell de Mallorca va acordar que el 2008 seria l'Any Rei Jaume I per tal de recordar la seva figura, biografia i fets, i per celebrar que Mallorca, avui, continua essent fidel a les senyes d'identitat que va llegar.

La dedicació de tot un any a la figura del Conqueridor està servint per conèixer millor la seva figura i la inflexió que varen suposar les seves fites.

Jaume I era fill de Pere el Catòlic i de Maria de Montpeller. Va néixer precisament a Montpeller el 1208 i morí a València el 1276. Compleix gairebé tots els requisits per ser considerat el català més conegut de la Història. Començant per l'episodi rocambolesc i molt més llegendari que real del seu engendrament, quan la seva mare hauria suplantant una de les amistançades de son pare, a fi de poder quedar embarassada.

D'aquí es derivà una infància força difícil i complicada per a qui un dia havia de cenyir el ceptre catalanoaragonès ja que, per circumstàncies de la política del moment, als tres anys va ser arrabassat del costat de la mare perquè es fes càrrec de la seva educació el cabdill francès Simó de Montfort, amb una del les filles del qual s'havia concertat el matrimoni. I la cosa empitjorà quan als cinc anys quedà orfe de pare i mare i, a més, en poder de qui era el causant de la mort del progenitor, el mateix Simó de Montfort. Tot i així la intervenció del papa Innocenci III i dels poders fàctics de Catalunya i Aragó féu que finalment aquell infant recalàs a Montsó, a fi de ser educat pels templers.

Després d'aquesta etapa infantil tan dura, la cosa no millorà gaire durant l'adolescència. Al llarg de tota la dècada del 1220 Jaume I, menor d'edat, hagué d'aguantar la pressió senyorial dels feudals de Catalunya i Aragó, els quals, d'una banda, es feien càrrec de la tasca de govern, i, de l'altra, controlaven i erosionaven el poder reial, ja que la presència d'una monarquia forta anava contra els seus interessos: si el rei esdevenia fort, el poder senyorial s'afeblia. Per això Jaume I es va veure entreban-

cat i empantanegat en nombrosos afers d'aquells anys.

Més que per les seves gestes bèl·liques, entre les quals cal destacar la conquesta de Mallorca (1229) i la de València (1236), era conegut per les lleis i franquícies que donà als seus pobles, era la manera paternal amb que els sabia regir i governar i pel seu caràcter franc, obert, lleial i amatent; això el convertí en un dels homes més estimats dels contemporanis i de la posteritat.

El 12 de setembre de 1229 arribaren a Santa Ponça l'estol de naus del rei en Jaume disposades a conquerir l'illa de Mallorca, habitada fins aleshores pels almohades i sota el regnat d'Abû Yahyâ. Dos dies després, i un cop instal·lat l'exèrcit cristià al nord de la ciutat, començà el setge de Madina Mayurqa, la capital del regne, que finalitzà el 31 de desembre de 1229 amb la conquesta de la ciutat, fet que commemoram amb la Festa de l'Estendard.

Conquerida la ciutat, només quedaven per reduir els focus de resistència de la comarca d'Artà i els de les muntanyes; els primers es rendiren fàcilment, però els altres no ho feren fins a mitjan 1232.

L'illa va ser dividida en dos bocins: un per al monarca i l'altre a repartir entre els nobles catalans i aragonesos que participaren en la conquesta.

Però Jaume I, lluny de conformar-se i dedicar la resta dels seus dies a viure bé i tranquil, amb companyia de les seves nombroses amistançades, continuà amb una constant tasca política al llarg de les dècades posteriors: intentà impedir la consolidació del domini francès sobre Occitània mitjançant la diplomàcia, casà el seu fill Pere (el Gran) amb Constança de Sicília a fi de mantenir oberta la porta de la Mediterrània, ocupà Múrcia (1266), que després lliurà a Castella i, el 1269, intentà una croada a Terra Santa, que no reeixí.

Tot i amb això, els últims anys de la seva vida tornaren a ser durs per a ell, per l'estil de la infància. Les disputes, fins i tot violentes entre els fills, els prob-

lemes polítics a Aragó i les revoltes dels moros de València el posaren quasi entre l'espasa i la paret. A la seva mort (1276) deixava una herència legislativa, institucional i cultural molt important, tot i que hi havia quelcom una mica estrany: la divisió de la Corona entre els fills. Al segle XIII ja no s'usava això que abans havia estat una pràctica habitual: dividir l'"estat". Però al món catalanoaragonès sempre s'havia fet i Jaume I no trencà el costum, que encara es repetiria més tard. Tot plegat permeté la creació de la Corona de Mallorca, una entitat artificial que va sobreviure durant els setanta anys posteriors a la mort de Jaume I. Aquest fou un altre dels seus llegats, força controvertit i discutible.

El Consell de Mallorca ha fomentat durant tot l'any 2008 la celebració de conferències a nombrosos municipis, l'edició de publicacions i la realització d'exposicions al voltant de la vida de

Jaume I com a instruments per apropar la seva figura a la ciutadania.

De fet, la Diada de Mallorca del passat mes de setembre va fixar especialment la seva atenció en aquest magne aniversari. I no cal deixar de banda l'exposició auspiciada conjuntament pel Consell de Mallorca, la Generalitat de Catalunya, el Museu d'Història de Catalunya i l'Obra Social de Sa Nostra titulada "Jaume I. Geografia, fets i memòria" que es pot visitar al Centre de Cultura de Sa Nostra, de Palma, fins el dia 29 de novembre.

És aquesta una oportunitat per conèixer de prop el rei Jaume I el Conqueridor i les conseqüències que els seus actes tenguieren per a una illa que li deu bona part dels trets diferencials i la personalitat pròpia. Mallorca reconeix així les seves arrels i les recorda amb orgull i sentiment.

Campanya Un mes dedicat als drets humans

El 10 de desembre vinent es celebra el 60è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans.

La Declaració va plasmar els treballs, els patiments i els esforços de milions de persones arreu del món que havien lluitat per al reconeixement de la dignitat de qualsevol persona sigui quina sigui la situació que viu o pateix. Significava un reconeixement i, a la vegada, un conjunt de pautes que des de llavors havien de dirigir, ser punt de referència i de control de l'actuació dels poders de tots els Governos, de les Administracions públiques i de qualsevol entitat o grup.

Durant aquests seixanta anys s'han donat passes decisives en el reconeixement, el respecte i la defensa dels drets de les persones, sobre tot en Europa i als països que configuren el que anomenem Nord ric. La globalització de les comunicacions ha fet conèixer les situacions que violaven el drets humans per tot arreu i ha fet créixer el clamor per a la seva observància. Però, a la vegada, es podria dir, també en veritat, que la Declaració és en cert sentit l'expressió del fracàs assolit: encara, al menys a 81 països, persones són torturades o maltractades. A 77, no poden expressar-se amb llibertat i, al menys a 54, se les sotmet a judici sense les garanties adequades. La pena de mort està permesa i s'empra quotidianament a països que són els imperis d'avui o d'un esdevenidor molt pròxim. El terrorisme omple de sang víctimes indiscriminades i innocents i els governs s'emparen en aquesta xacra per desfer de mica en mica l'edifici, que tant ha costat d'aixecar, de les llibertats personals. Ho veiem clar quan s'enfronten temes d'actualitat com ara la immigració que arriba del Sud: els governs europeus, per exemple, no estan a l'al-

tura ni del temps ni de la Declaració ni de les expectatives que caldria posar davant de democràcies consolidades que avui obliden la seva pròpia història, es tanquen s'obre si mateixes i criminalitzen el pobre que ve de fora.

Així mateix, els canvis, econòmics, socials i tecnològics, en aquests anys han fet palès que la Declaració s'ha quedat curta. Un món en canvi constant i accelerat porta noves dimensions dels drets humans i ens aboca a la descoberta, a la defensa i a la proclamació de nous drets, que anomenem drets humans emergents, fonamentalment d'un vessant econòmic i social bàsics: dret al treball, a la renda bàsica, a l'accés als medicaments i a la salut, a la seguretat vital, a la igualtat de drets i d'oportunitats, plena i efectiva; dret a l'aigua, dret a un medi sostenible...

És en aquest context que Drets Humans i Justícia i Pau de Mallorca, amb la col·laboració d'Amnistia Internacional, duem endavant, a Mallorca, la campanya *Un mes dedicat als Drets Humans*, del 10 de novembre al 10 de desembre 2008, en la qual tots estau convidats a participar-hi.

La campanya abasta quatre camps:

a) L'educatiu mitjançant la tramesa a tots els centres escolars de Mallorca, en col·laboració amb la Direcció General d'Innovació de la Conselleria d'Educació i Cultura, de *l'Auca dels Drets Humans*, del guió d'una activitat que suggerim per treballar els drets i d'una relació dels recursos més interessants, agrupats per nivells educatius, que els professors i els alumnes poden trobar a internet sobre els drets humans.

b) Els ajuntaments de Mallorca, als quals es convida a formalitzar un Acord

**Un mes dedicat als drets humans
10 novembre - 10 desembre 2008**

de Ple en suport de la Declaració Universal i declarant el respectiu municipi territori dels drets humans, a més de convidar-los a integrar-se a la Xarxa de Ciutats per als Drets Humans, i al Parlament de les Illes demanant-li una declaració institucional en el mateix sentit.

c) La difusió i la reflexió sobre els nous drets emergents, mitjançant un cicle de conferències, tal com consta en el programa adjunt.

d) La presència, durant el mes de campanya, dels diversos aspectes dels drets humans als mitjans de comunicació local: debats de televisió, entrevistes, articles, cunyes publicitàries a les ràdios, etc.

Pensem que una bona manera de col·laborar en la campanya és la de fer

un esforç per conèixer la Declaració Universal, conèixer i defensar els drets propis, defensar i promoure els drets de la resta de persones, siguin quines siguin, i demanar a l'Ajuntament, que se sumi a la campanya, adoptant l'Acord de Ple de la Corporació que li hem demanat. Un acord del Ple municipal que doni suport decidit a la Declaració i declari el seu municipi territori dels drets humans, integrant-se en la Xarxa de ciutats per als drets humans.

Bernat Vicens, President de Drets Humans

Carmel Bonnín, President de Justícia i Pau

Margalida Capella, Representant d'Amnistia Internacional.

Bernat Joan: 'The Economist, a través del nacionalisme espanyol'

Certament, ja estam acostumats a trobar-nos que des de l'exterior ens veuen amb una imatge del tot esbiaixada. Això només s'explica, certament, pel poder d'interferència de l'Estat espanyol, que no és menyspreable. I justament per això s'està construint una xarxa pròpia de la Generalitat de Catalunya arreu del món. Només amb presència directa a l'exterior es poden contrarestar les mentides i els desenfocaments propis de qui no té accés directe a la nostra part del món i es conforma informant-ne a través d'intermediaris. Segons publica The Economist d'aquesta setmana, els catalans som uns nacionalistes radicals (i posa dins un

mateix sac el PSC i Esquerra!), l'Estatut de Catalunya potser no contravé la lletra de la constitució espanyola però segur

que sí que se'n carrega l'esperit, i defensar el català "a ultrança" (gràcies per la part que m'hi toca, però sóc conscient que no es mereixen) és una mostra de "localisme". Traduït a nacions amb estat, tot plegat no té cap sentit. Els eslovens ja no són "nacionalistes radicals" (des que són independents, és clar); tothom qui va trencar la lletra -i l'esperit- de la constitució soviètica ara se

suposa que tenien raó (perquè han esdevingut estats sobirans) i els autors en hongarès o en txec no fan "localisme", sinó que, sobretot si són bons, els podem considerar plenament universals. The Economist, veient-nos a través de les ulleres del nacionalisme espanyol, ens marca, d'alguna manera el camí que hem de seguir si volem ser respectats al món. Tota la resta són succedanis, i tots els altres camins no porten a res més que al manteniment d'aquesta misèria. .

Reproduït de
<http://blocs.esquerra.cat/joan/bloc/the-economist-a-traves-del-nacionalisme-espanyol>

Els editors d'"El Mundo" entren en pèrdues

RCS Mediagroup responsabilitza de la situació a la seva filial espanyola

RCS Mediagroup, el grup italià que edita a Espanya diaris com *El Mundo* i *Marca*, ha anunciat que va entrar en pèrdues en el tercer trimestre de l'any, i ha responsabilitzat de la situació a Unidad Editorial, la seva divisió espanyola, que va sofrir pèrdues d'exploració en l'últim trimestre. RCS ha presentat un resultat negatiu de 16,2 milions, enfront d'un guany de 20,9 milions en el tercer trimestre de 2007. Amb aquestes pèrdues, el resultat dels nou primers mesos cau un 88% fins a 20,3 milions. Els mals resultats de RCS, que edita a Itàlia el *Corriere della Sera* i *La*

EL MUNDO
EL DIA DEL **PP** AGO

Gazzetta dello Sport, han provocat que el deute net del grup creixi un 23,5% en els nou primers mesos de l'any, fins a 1.193,5 milions d'euros. El grup italià ha explicat que, amb xifres comparables, el seu resultat brut d'exploració es redueix en 66,3 milions (un 29%) en els nou primers mesos de l'any. D'aquesta caiguda, 46,4 milions corresponen a Unidad Editorial, que sofreix un retrocés del 50%. Segons RCS, "els resultats a Espanya s'han vist afectats per un declivi al mercat de la pub-

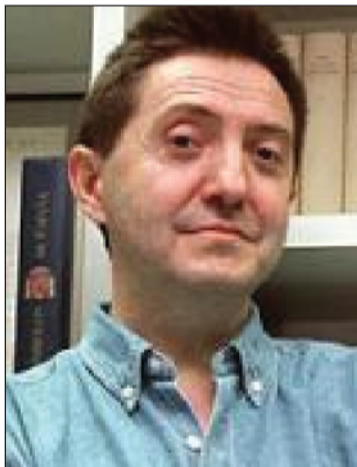
licitat, una caiguda en les vendes de productes promocionals i un bruscat augment dels costos de promoció i màrqueting, principalment en relació amb *El Mundo*". També ha indicat que la difusió d'*El Mundo* ha caigut en "uns 9.000 exemplars" per la pressió dels competidors, i les vendes de *Marca* han retrocedit uns 12.000 exemplars diaris.

Reproduït de
www.e-noticies.cat
12 / 11 / 2008

Condemnen Jiménez Losantos a indemnitzar ERC altre cop

Dissabte, 15 de novembre

El jutjat de primera instància de Barcelona ha fallat aquest setmana condemnar el polèmic locutor de la Cadena COPE espanyola, Federico Jiménez Losantos, a pagar 60.000 euros a Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) per un nou atemptat a l'honor del partit i dels seus dirigents, militants i simpatitzants. Losantos, que darrerament ha estat condemnat també per haver comès el mateix delictes contra l'alcalde de Madrid i contra alguns mitjans espanyols, ja va ser condemnat el març de 2007 amb uns altres 60.000 euros per haver titllat els dirigents d'ERC

de "pistolers terroristes" i el partit d' "aliat d'ETA".

Aquesta vegada el jutge l'ha condemnat per les seves afirmacions en un article publicat

al diari *El Mundo* el 4 d'octubre de 2007, que portava per títol "Requisita de Armas" i on acusava ERC de tenir armes a les seves seves. El magistrat ha considerat que les expressions d'aquell article són "indubtablement lesives per l'honor d'Esquerra" i que adjectius que hi emprava "atempten contra la reputació del partit". Per tot això el condemna a pagar 60.000 euros per "danys i perjudicis", uns diners que els republicans han anunciat que donaran a fundacions sense afany de lucre, com ja van fer amb l'anterior sentència. El jutge també ha condemnat el diari *El Mundo* a publicar íntegrament la sentència.

Minva en l'esperança de vida

S'està demostrant que, per desgràcia, els ecologistes tenien raó en tot allò que diuen des de fa més de quaranta anys. El forat de la capa d'ozó, amb l'augment dels càncers de pell, l'efecte hivernacle, que si ara s'aturà la producció excessiva de diòxid de carboni ja no es podria evitar una pujada de mig metre de la mar ni de tres graus de temperatura mitjana de la Terra, però que com que no hi ha gaire probabilitats de que això s'aturi, aquestes pujades ja les tindrem més aviat i molt més grosses. La pesca abusiva, la desforestació tropical amb la consegüent influència sobre el canvi climàtic, la desertització, la pèrdua de biodiversitat, etc. La

influència sobre la salut d'additius alimentaris, la química agrícola, la incineració de residus sòlids urbans, el cesi de Txernobyl, etc.; tantes coses que els governants han menystingut, i que ja comencen a produir un augment espectacular dels casos de càncer, i els entesos ja confessen que els nascuts després de l'any 2000 veuran l'esperança de vida disminuïda en relació a les generacions anteriors, (tot i que saben que aquesta minva afectarà ja als nascuts molt abans de l'any 2000), etc. I encara n'hi ha que volen reobrir el debat nuclear. Quina barra!!!

mallorquins | 05 Novembre

Fatxes i Gonelles

Els fatxes forasters del PP ara diuen que l'espanyol és llengua pròpia de les Balears

I què més? Els fatxes forasters del PP amb el botifarra don **Antonio Alemany** de cada dia estan més sonats i se'n val del boll. Mirau si fan cadufos i caguen fora de la tassa de vàter que la darrere pardalada que ara amollen és que el foraster també és "llengua pròpia" de les Balears. Hahahahaha! Idò! Ara resulta que segons aquests torrapopies forasters Illetes ja no és Illetes sinó "Islitas"; ses Covetes són ses "Cuevecitas"; el puig de Bonany, "Monte buenaño"; "Cala Millor "Cala Mejor"; i Banyalbufar "Cuerno que sopla", etc.

I és que ja ho hem dit: aquests putes fatxes forasters del PP i d'**El (In)Mundo** estan tan barrinats del cap que de cada dia l'amollen més i més grossa!

Reproduït de www.libertadbalear.com

La "llengua pròpia" de les Balears es, també, el castellano

15 Noviembre 2008

Es argumento recurrente y sistemático en el cata-

lanismo para legitimar imposiciones lingüísticas aludir al "catalán" como "lengua propia" de esta autonomía, el último ejemplo la pretensión de que los médicos de la sanidad pública conozcan y se expresen en catalán. Falaz argumento que no resiste ser contrastado con la realidad lingüística de esta tierra por mucho en que se empeñen en afirmaciones apodícticas que dan necesaria y dogmáticamente por supuesta la exclusividad del catalán como lengua de las Islas. El castellano es, "también", "lengua propia", lo ha sido históricamente y lo es de forma abrumadora en la actualidad: todo el mundo lo conoce y lo habla- incluidos los catalanistas- y, en estos momentos, guste o disguste, es la lengua mayoritariamente hablada por los habitantes de las Islas. Van por mal camino los catalanistas al recurrir a estos procedimientos para mantener la lengua, intentando expulsar el castellano de los usos públicos y sociales. Hay amores posesivos que matan.

**Taller
CANALS
SOLIVELLAS**

Avda. del Cocó, 10
07360 LLOSETA

Tel./Fax: 971 514 228

Metges fatxes forasters del PP

Pere Riutord: 'Normalització lingüística als nostres centres sanitaris'

PERE RIUTORD SBERT (*) Són molts ja els anys que suportam un menyspreu de la nostra llengua en bona part dels serveis mèdics de la nostra Comunitat, situació a la qual estan sotmesos els pacients i que representa una pèrdua fonamental, com ara el dret a rebre informació sanitària en la nostra llengua. L'Administració n'és conscient d'aquest desequilibri i per mor d'això ha tramitat ja un Decret que regularà el coneixement del català per a metges i infermers i que conclourà amb la seva publicació al BOIB, per tant el seu text ja no es pot modificar. Es pretén normalitzar així aquesta situació dins l'IB-Salut, adaptant-la al fet específic de manca de professionals i amb unes exigències més tolerants a l'hora de valorar els coneixements de la nostra llengua, a diferència dels altres funcionaris i treballadors de la nostra Comunitat Autònoma, on se'ls hi aplica la Llei de Normalització Lingüística com a norma general. Es tracta, per tant, d'un Decret raonable amb la intenció de garantir uns mínims a hores d'ara inexistents, sense destorbar que cap facultatiu es pugui incorporar al nostre Servei de Salut degut al desconeixement de la nostra llengua, amb un període d'adaptació i aprenentatge del català de dos anys de durada per a demostrar uns coneixements mínims. Endemés, es durà a terme un pla formatiu específic per a les oposicions de 2008 a 2010, amb cursos de català gestionats per l'IB-Salut mitjançant classes intensives gratuïtes dins l'horari laboral i s'eximirà durant l'esmentat període aquests coneixements amb caràcter general a tots els que es presentin. Així mateix, s'exclourà el requisit de conèixer el català en aquelles categories on es compromet l'activitat assistencial.

No hem d'oblidar que la comunicació metge-malalt és la clau de la praxis mèdica, sobretot quan la persona que requereix l'assistència és major i ha d'explicar per primera vegada el que li passa a un professional que no coneix. La història clínica recull tota aquesta informació que rela-

ta el pacient a requeriment del metge, i no es podrà fer un diagnòstic encertat si el diàleg no s'ha dut a terme correctament. És ben evident que els nostres serveis mèdics estan atesos, de cada cop més, per facultatius d'altres comunitats autònomes i per estrangers arribats recentment des dels seus països d'origen, degut principalment a la manca de professionals que actualment pateix el nostre sistema sanitari. Però aquesta contractació de metges d'altres indrets per a intentar solucionar aquest buit assistencial, es veu agreujada a l'hora d'adequar les capacitats dels professionals contractats a les necessitats del nostre poble, com ara el coneixement de la nostra llengua. Hom se n'adona quan adverteix la importància de la llengua pròpia per manifestar-se, i és evident que molts d'aquests metges no han rebut un ensenyament bàsic de català per a poder atendre correctament als pacients.

En aquest sentit, el Dr. Pedro Laín Entralgo (1908-2001), assenyala en la seva obra "La Historia Clínica", que una llengua pot ésser estudiada des de diferents camps: el psicològic, el social, el filològic, el lingüístic, el retòric, l'antropològic..., però sempre segons el que significa per a la persona que escolta i no tot el que vol expressar per a la que parla, agreujant-se quan la comunicació es realitza mitjançant una llengua que no és la que s'utilitza habitualment per pensar, parlar o manifestar qual-sevol sentiment. Hem de ser conscients, doncs, de les limitacions que patim quan hem d'expressar el que desitjam o el que sentim amb una llengua que no és la que utilitza el que ens escolta, o al revés. La interpretació dels significats o la recerca d'expressions encertades, seran sempre molt superiors quan traslladam directament el nostre pensament a una llengua que utilitza el mateix patró.

Els nostres majors són els que visiten amb més freqüència els serveis de salut i crec que no podem permetre la seva atenció mèdica per un professional que no coneix la nostra llengua. No

Els dos colonitzadors forasters màxims responsables de la campanya de persecució contra el català als centres sanitaris: Jorge Tera Donoso (SATSE) i Miguel Lázaro Ferruola (Teruel 1957) de Sindicato Médico.

hem d'oblidar que els nostres pares i padrins han significat un vertader santuari lingüístic durant aquells anys de persecució del català i per tant no es mereixen aquest menyspreu. Obligar-los a anar als centres sanitaris acompanyats d'un familiar o un amic que els pugui ajudar a dialogar amb un metge que no coneix el català, és del tot imperdonable. La nostra llengua pateix una problemàtica que va més enllà del caire polític o social. Els fòrums mèdics i els nostres dirigents són conscients de les alteracions que aquestes mancances lingüístiques poden provocar als ciutadans de la nostra Comunitat, independentment de la condició i de l'edat que tinguin. És evident que l'Administració ho ha permès per una manca de professionals i, fins ara, no ha tingut cap opció per a posar-hi remei. Crec que no està de més obligar

aquests professionals a conèixer la nostra llengua, ja que la dilació que aquesta mesura pot provocar es veurà, i de molt, superada. Les mobilitzacions de protesta dels nostres ciutadans així ho demanen, encara que alguns sectors sindicals mèdics demanin una regulació tant llunyana com a inexistente, quan a la defensa de la nostra llengua. Moltes vegades tendim a donar les culpes als altres de les nostres mancances, però és evident que ens hem d'esforçar per no quedar enrere en qüestions tan primordials i al mateix temps tant menyspreades com les lingüístiques.

* Pere Riutord Sbert és Acadèmic Numerari de la Reial Acadèmia de Medicina.

Reproduït de www.diariodemallorca.es

Cap llengua no és imposada en el propi territori

Jo deman als immigrants, espanyols i estrangers, que no es deixin manipular per la dreta reaccionària, per la dreta que els ha tret dels seus llocs d'origen, que ha mantingut latifundis a Espanya i ha generat la bancarrota a l'Argentina, per la que manté la fam i la misèria d'Àfrica i les injustes relacions econòmiques internacionals

. NO DEIXEU QUE VOS FACIN FER D'INVASORS; actuau com a immigrants, exigint els vostres drets, sense dimitir de cap d'ells, i ajudant a defensar els drets d'aquest poble mallorquí contra el qual, des de l'any 1716, pesa un decret de genocidi cultural que aqueixa dreta que ara vol manipular-vos és a punt d'aconseguir; el dret i la

justícia s'han d'exercir i s'han d'exigir a tots els àmbits.

Mallorquins, no vos deixeu enganyar per les mentides dels embulladors de troques: defensar els nostres drets és també defensar els drets de tots; els qui punyen els immigrants contra tot allò que sigui mallorquí són els mateixos

que vos punyen contra els immigrants, no els escolteu. Actuem sempre com a mallorquins solidaris, per acollir i ajudar els qui venguin a integrar-se en el nostre poble, i dignes, per plantar cara als qui volen reduir-nos al no-res i destruir-nos.

mallorquins | 07 Novembre, 2008

Sucar les plomes en el verí

Sectors importants del regne espanyol volen empetir la humanitat, contra el desig i la lluita de tots els d'aquesta terra peninsular que sembla un cuixot territorial més les importants illes de la mateixa llengua, i amb riqueses diverses i complementaries, plegats tots per aconseguir engrandir-nos i alliberar-nos. Punts de vista nus, escarits de valors, catapultats per mitjans amb molta força i difusió. Si l'odi és capaç d'amplificar-se tant de temps, només hi ha dues sortides per Espanya, regenerar-se o perpetuar-se. Regenerar un cos i una ment tant profundament malaltes no hi veiem possibilitats, massa segles ho han demostrat; tírries grans, permanent hostilitat, pugnacitat insidiosa, petita ètica -perdó nul·la. Disposada sempre al genocidi. Ara mateix en l'aniversari de l'assassinat del President Companys del Principat de Catalunya, per Franco i el seus braços executors, s'ha pogut llegir en diaris que alguns són antics i prestigiosos però si anem a hemeroteques sabrem que fa més de cent anys deien el mateix que ara contra tots els catalans, estic assenyalat l'ABC, com l'històric, però amb el cagalló que tenen amb la democràcia -tant supèrflua ella- n'han parit d'altres.

A les tertúlies radiofòniques demostren i es compren, que Espanya endins hi ha molta gent que no vol anul·lar el judici a Companys i ni ha rehabilitar-ne la figura, ans al contrari declaren que tornarien a empunyar les armes per tornar-lo a assassinar, tot denota la quantitat d'odi que acumulen, la irracionalitat que desprenen, l'obscur de tot ple-

gat, l'aversion granítica, sense cap porositat; impossible de combatre -cal deixar-ho estar, que es podreixin sols i fer la nostra feina fins a la independència-, és genètic se'l transmeten de generació a generació, d'aquí el trobar natural l'usar armes per mantenir els seus pobres esquemes geopolítics, i atacar sempre a perpetuïtat la catalanitat. Mesquinets!

Creixen i s'engreixen com el darrer premi Planeta de novel·la que ha anat a parar a un filòsof gran, gos guardià de tot aquest desgavell social que ens vol deglutir amb formes caníbalesques d'una vegada per totes. Es diu Fernando Savater, el redactor de "El manifiesto". L'esmentat lliurador d'aquest multimilionari premi -al cap i a la fi, són els que tenen les peles, els doblers-, tots aquests que diuen com a arquetip verbal insuportable que els catalans som un garrepes, i ens roben eternament. Planeta Lara, el seu pare va entrar a Barcelona el 26 de gener del 1939 com a capità de la legió espanyola. Participà en la duríssima repressió política a la capital de Catalunya. es feu amo del Sindicato Vertical de Artes Gráficas, a partir d'aquell moment i amb l'inestimable posició del ocupants armats, va ser conegut com a xantatgista dels impressors barcelonins començà a bastir el seu imperi sota la mirada i la complaença del seu admirat Franco. Inculte i gens escrupolós en els negocis, el més trist és que aconseguí distincions i honors de la Generalitat del Principat -com m'agrada de dir-li la "Cinquena Diputació" i de l'Ajuntament del Cap i Casal. Premiar als criminals franquistes no era cap necessitat de les "nostres"

autoritats, però així han actuat per deshonrar de tot català, les dretes i esquerres que manen, d'ençà d'allò seu de la transacció de poders mal dita transició democràtica.

Aniran sempre sucant les plomes en el verí, que és la seva mala sang, com a irrecuperables sers que encara no són humans. Tenen escassetat de neurotransmissors, com la dopamina o la melina, i estan encallats en la prehistòria. Nosaltres de les Illes i el cuixot de terra peninsular, hem d'obviar-los i anar a la nostra. Amb el mai no ajornant debat afrontarem la situació catalana, tenim el protocol, anem amarats d'ideologia; una cosa és clara, als espanyols no els modificarem, són irrecuperables. Excepcions: Els llibres assenyats, sobre les nostres realitats econòmiques o lingüístiques que publiquen des de la capital de l'imperi, ja n'hem parlat i si cal dels dos catedràtics de les universitats de la metròpoli que han fet un posició a favor dels catalans, en farem un article específic, són importants però són minoria. També important per el nostre proper futur ho serà el expresident finlandès Martti Ahtissari, enguany Premi Nobel de la Pau, perquè ha estat el mediador de justes causes d'independència i conflictes armats que ha pacificat. Tanmateix, no podem deixar de remarcar que és fill d'una nació que ha patit llargues i dures ocupacions militars de forces alienes. Això dona experiència, cap ben trellat, coratge.

Contraposem a l'escassa intel·ligència d'un mamífer com l'home, fàcil d'ancorar en pensaments trivials i tribals, la

buidor la banalitat suprema que tot ho envaeix la superarem. Els nostres suports són sòlids, són la raó, l'anàlisi de la història que ens ha precedit, la que hem viscut, la del nostre dia a dia que podem analitzar amb mètodes senzills. A esplet amb l'abundor, la plenitud què ens empeny, perquè el nostre horitzó és ampli, abasta tot l'arc mundial. Ens abraonem a les dificultats ben ormejats amb totes les eines de les profundes argumentacions recollides dels més preclars pensadors i investigadors. Davant hi tenim monòfags d'idees -només s'alimenten amb un sol nodriment: l'odi- que els ve produït per un profund nacionalisme, absolutament obsolet, que no té destinació més enllà del seu obscurantisme.

El espanyols no se'n sortiran amb el seu propòsit fagocitador (de devorar-nos fins el moll dels ossos), estan massa aprop del precipici, cauran per la seva pregona manca d'ètica. Nosaltres dissenyem una societat lliure, amb una Constitució capdavantera, no com el disbarat neofranquista de la constitució espanyola, que ara usen com a arma immodificable. Il·lencs, valencians i principatins, apuntant-nos i enfortint-nos uns als altres i bastint una societat, en plenes transparències econòmiques, jurídiques, polítiques, amb total integritat i responsabilitat social. Sucant -les plomes per escriure-, ho farem ni cal dir-ho, en el teclat de l'ordinador -n'hauríem de dir computadora- i en els pensaments enriquidors de tota aquella persona, que aporta nova saba a la nostra nació i a l'univers en ple.

Alexandre Pineda i Fortuny

Dites i Refranys

A primers de Novembre, el teu foc ja pots encendre.
 Pluges de Novembre, omplen els barrals i curen tots els mals.
 Si pel Novembre trona, la collita serà bona.
 Novembre humit, et farà ric.
 Novembre i Gener tenen el mateix temper.
 Novembre tronat, mal pel pastor i pitjor pel ramat.
 De Tots Sants a l'advent, ni massa pluja ni massa vent.
 De Tots Sants a Nadal, l'hivern formal.
 Entre Tots Sants i la Nativitat, entra l'hivern de veritat.
 De Tots Sants a Sant Andreu, vent o pluja o fred o neu.
 De Tots Sants a Sant Martí, sembla si vols collir.
 El bon favar per Tots Sants s'ha de sembrar, i pel Gener s'ha de cavar.
 Per Tots Sants i pels Morts, si sembres blat, colliràs

escardots.
 Per Tots Sants, capes i mocadors grans.
 Per Tots Sants, els blats sembrats i els fruits a casa guardats.
 Per Tots Sants, i no més enllà, has de sembrar.
 Per Tots Sants, les olives a les mans.
 Per Tots Sants, mira els teus naps.
 Per Tots Sants, mortons i glans, cama-seques i esclata-sangs.
 Per Tots Sants, neu en els alts.
 Per Tots Sants, per fruita glans.
 Per Tots Sants, sembrar restos i plans.
 Per Tots Sants, sembrats els camps.
 Per Tots Sants, sense trigar, treu l'arada a llaurar.
 Qui per Tots Sants no té sembrats, perilla quedar enganxat.
 Qui sembla per Tots Sants, sembla blat i cull escarabats.
 Quinze dies abans Tots Sants i quinze dies després, temps de bon sembrar és.
 A l'hivern, el millor amic és un bon abríc.

Massa trons a l'hivern, freds tardans.
 Hivern plujós, estiu perillós.
 Mal hivern, primavera d'infern.
 A l'hivern fornera, a l'estiu tavernera.
 Bona sort per Sant Joan, desventura per Nadal.
 Cada cosa al seu temps i els naps a l'Advent.
 Per l'advent, posa't al sol i guarda't del vent.
 D'olives, una per Sant Joan i cent per Nadal.
 De Nadal a Carnestoltes, set setmanes desimboltes.
 De Nadal a Sant Joan, va mig any.
 De Nadal a Sant Julià, tretze dies hi ha.
 Desembre finat, any acabat.
 Desembre mullat, Gener ben gelat.
 Desembre, Gener i Febrer, senyora, estic per vostè.
 Ni al Desembre navegar, ni a l'Agost caminar.
 Qui el Desembre acabarà, any nou veurà.
 Dies de Desembre, dies de malura, tot just es fa de dia que ja és nit obscura.
 Pel Desembre tremola el vent i l'home més valent.

The economist

Per si no sou lectors d'El (In)Mundo... (certament no us el recomanem)

Possiblement sigui el mateix Mundo qui hagi ensinistrat el periodista signant del llastimós article publicat a "The Economist" un mercenari que confessa que s'informa en diaris espanyols i, conseqüentment, molt lluny d'assolir la veritat sobre la realitat catalana

"The Economist" un no-diari nord-americà anticatalà (probablement "subvencionat" amb "fondos reservados" de Madrid estant).

Cinc fundacions de partits catalans estudien donar una resposta a "The Economist". Es plantegen publicar un anunci de rèplica a les crítiques del setmanari contra el català. Apareixeria firmat per rectors i un mínim de 200 professors universitaris

- Lluís Bou / Albert Balanzà
<info@avui.com>Barcelona <javascript:void(null);> Ult. Act. 13.11.2008

Cinc fundacions de partits catalans estan en converses per mirar de respondre conjuntament al setmanari britànic The Economist sobretot per les crítiques que ha llançat contra la normalització del català i les universitats del país. Es

tracta de posar conjuntament un anunci a la revista, replicant als atacs amb la firma de tots els rectors i d'uns 200 professors universitaris. L'anunci intentaria expressar una posició unitària catalana.

El director de la Fundació CatDem (CDC), Agustí Colomines, ha plantejat la qüestió als dirigents de l'Institut d'Estudis Humanístics Miquel Coll i Alentorn (Unió), de la Rafael Campalans (PSC), de la Josep Irla (ERC) i de la Nous Horitzons (ICV) per concretar la iniciativa. Segons Colomines, fa dies ja en va parlar amb el dirigent d'ERC Josep Vall, quan aquest va assistir a la Nit del Pensament organitzada per la Casa Gran del Catalanisme. També ho ha proposat al dirigent d'Unió Josep Martorell i fa algunes setmanes va acordar fer iniciatives conjuntes a favor de la cultura democràtica amb el socialista Albert Aixalà.

Tots ells treballen a les diverses fundacions i estan estudiant la idea de l'anunci. Cap d'ells l'ha descartat, tot i que cal una reflexió prèvia perquè implica un cost econòmic.

Amb corresponsals

Coincidint amb la polèmica origina-

da per "The Economist", la Fundació CatDem ha organitzat per dilluns vinent una trobada amb corresponsals de mitjans estrangers a Madrid, amb l'objectiu que intercanviïn parers amb periodistes catalans sobre la realitat de Catalunya. L'acte estava convocat des d'abans de la polèmica, però ara ha pres més rellevància.

El periodista autor del reportatge, Michael Reid, va declarar ahir a RAC 1 que hi ha un "malestar creixent" en alguns aspectes de la descentralització política a l'Estat espanyol. Reid no va acceptar la petició del govern català de rectificar el seu escrit, i va argumentar que considera el reportatge prou contrastat amb la realitat.

Les Claus

Pujol, Maragall... i Hitler l'any 1999

*The Economist *per als il·lustrats més liberals i *Time *per als més progressos són possiblement els únics baluards que queden a la premsa no diària més influent. I així serà per molts anys malgrat la crisi del paper i dels mitjans. Això no treu que, de tant en tant, aquests dos setmanaris, en el cas que ens ocupa el més conservador, dediquin una petitís-

sima part de la seva atenció a un racó de món anomenat Espanya, i encara més de tant en tant a un altre racó anomenat Catalunya. I si en l'anàlisi política i econòmica general hi solen tocar, en l'anàlisi territorial les desbarrades estan a l'ordre del dia.

"Nacionalisme ferotge"

Els bonics especials sobre Catalunya van començar i acabar amb els Jocs del 1992, perquè el 1999, una setmana abans de les eleccions al Parlament del 17 d'octubre, "The Economist" contraposava a "A new king?" (9/10/1999) el "nacionalisme ferotge" de Pujol i el model català "menys irritable sobre la seva identitat" de Maragall. El més "punk" era la foto que il·lustrava l'article: Adolf Hitler dalt d'un cotxe descapotable. El govern es va queixar però el setmanari no va rectificar.

"En España no ha habido nunca nación y la unidad se produjo por el fuego y por el hierro. La misma Cataluña no perdió su libertad sino por los intereses de los Habsburgos y los Borbones, es decir, por los Estados" (Julián Besteiro, líder del PSOE, Miting al teatre Bosc de Barcelona, el 22 de desembre de 1919).

Morir por España

Voldria que algú m'expliqués el perquè de la diferència en el tractament periodístic dels atemptats segons qui i on es produeixen.

Quan és un atemptat etarra, (hi hagi morts o no, hagin avisat abans o no), no hi manquen les conseqüents amenaces i deduccions: "Los criminales serán llevados ante la justicia i acabarán en la cárcel". Ho sentim com una lletania darrera cada acció de la ETA.

Els comentaristes dels mitjans de difusió, amb ràbia i contundència qualifiquen de, "cucarachas, rastreros, cobardes, descerebrados, crueles, ratas inmundas, asesinos, terroristas, criminales.....etc." als que han comès l'atemptat als seus companys, encobridors i de retruc al seus familiars i "enaltecedores".

Quan l'atemptat es produeix

a l'Afganistan... res de res. Sembla que els soldats espanyols hagin mort per un efecte atmosfèric. Cap paraula de menyspreu de boca de cap periodista, de cap emissora de ràdio, de cap televisió, per l'"insurgent" que els ha matat sense avisar. Com si els hi hagués caigut un llamp al cap i punt.

Els familiars dels morts senten d'una manera diferent la tragèdia segons passi a Euskadi o a l'Afganistan? No tenen dret a maleir a la persona que ha matat els seus fills o als seus marits?

I més quan a l'extranger, els soldats hi són en missió de pau sense ordres de disparar contra cap enemic com no sigui en defensa pròpia!!

Espero la resposta en el vent.

FRANK DUBÉ

(Novembre 2008)

Perquè ens assabentem tots en mans de qui estem

Segons la llei d'igualtat, qualsevol amb un CV com aquest podrà ser Ministre/a.

Interessant conèixer el curriculum de la Ministra.

Assumpte: Currículum.

*Nom: Bibiana Aído.

*Ocupació actual: Ministra d'Igualtat.

*31 anys.

*Pràctiques en Unicaja durant el període agost - octubre de 2000 (3 mesos).

*Iturri S.A.: novembre 2000 - setembre 2001 (10 mesos).

*Caixa San Fernando: contracte des de desembre 2001 a 15 març 2002 (3 mesos).

*Observatori d'Emprenedors de la Universitat de Cadis: abril 2002 ? desembre 2002 (Càrrec polític: 9 mesos).

Amb aquest extensíssim i brillant curriculum passa a ser:

*Delegada provincial de la Conselleria de Cultura de la Junta d'Andalusia a Cadis.

Decret 37/2003, de 11 de febrer de 2003 (BOJA).

*Directora de l'Agència Andalusia per al Desenvolupament del Flamenc de la Conselleria de Cultura de la Junta d'Andalusia: juliol 2006 - març 2008.

*Des d'abril de 2008, màxima responsable del *Ministeri d'Igualtat *(!!!!!!).

EN MANS DE QUI ESTEM??

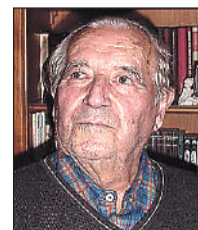
CAL PROPOSAR A AQUESTA 'MIEMBRA' DEL GOVERN, JA PER A MINISTRA DE CULTURA.

M'INFORMA LA MEVA GERMANA, MOLT ENCERTADAMENT, QUE SE M'HE OBLIDAT DE POSAR UNADADA EN EL CURRÍCULUM: EL QUE NO APAREIX AQUÍ, ÉS EL PUNT MÉS IMPORTANT DEL SEU CURRÍCULUM, QUE ÉS FILLOLA DEL CACIC CHAVES, SI, SI, FILLOLA DE BATEIG (CATÒLIC)!!!!

ARA SÍ QUE SI HO ENTENC

Poesia

Igualtat homes i dones

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Al Fossar de les Moreres

Felip quint que tant se'n reia
vet aquí què n'haurà tret:
rius de sang i un munt de runes
per pujar al tron reial.
Al Fossar de les Moreres
no s'hi enterra cap traïdor:
fins perdent postres banderes
serà l'urna de l'honor.

Frederic Soler i Humbert

1714 Mestre Jordi i el seu nét es neguen a enterrar al Fossar el fill de l'un i pare de l'altre, mort lluitant al costat de l'exèrcit invasor.

El càstic de l'invasor

La ganiveta del pa
ens fermà Felip cinquè:
el que no pogué fermar
fou l'esperança i la fe
d'aquell poble català
que per herència ens llegà
son amor sempre provat
a la nostra llibertat .

Josep M. García i Estragués

El ganivet del pa , lligat, mesura repressiva contra totes les llars catalanes.

El cap d'en Josep Moragues

No em maten per ser traïdor,
Ni tampoc per ser cap lladre.
Sinó perquè he volgut dir,
Que visqui sempre ma Pàtria.

(Cançó popular)

Viatger vinguis d'on vinguis
Si tens el cor honrat,
Flecta los genolls i prega,
Com a fill, davant el cap
Del Pros Josep Moragues
El vostre general.

(Àngel Guimerà).

Dibuix : Francesc García i Estragués

Quan Déu el món va crear,
Va posar home i dona,
Aquella precisa hora,
Sa consigna los deixà.
"Vltros vos heu d'ajudar,
En tot aquí a la terra,
En temps de pau i de guerra,
A tota l'heu de poblar".

Cap privilegi donà,
A l'home damunt la dona,
Se veritat se consona
Cada qual mèrit tindrà.
I de fet l'heu d'aixamplar
De Déu seguir sa consigna,
Varen seguir el seu ritme,
Sa pau sempre va regnar.

Després de llarg temps passar,
Se crearen noves lleis,
Se formaren nous consells
Per unes normes crear.
I privilegis donar,
A s'home damunt sa dona,
Va ser una cosa grossa,
Avantatge que es dictà.

Sens se dona productora,
De tot l'esser que es creat,
A ella li han restat,
Una molt alta penyora.
Això és, llevar-li s'honra,
Conservant sa dignitat,
Un judici fracassat,
Lo bo no se te en compte.

A sa dona l'han mirada,
Com un ser indiferent,
S'home ha estat s'element,
Que avantatge ha agafada.
Ell sa llei sempre ha dictada,
Sempre anant al seu favor,
Aquesta ha estat sa llició,
Que ell sempre ha emprada.

Que seria d'aquest món
Si no existís sa dona?
Sent una fruita tan bona,
Amb un gust tan saborós,
Que per restar-li valors,
I fer-la viure amagada,
Sa seva vida privada,
Causant li mols de dolors.

Fa mils d'anys que han passat,
Que s'escrigué sa sentenci;
S'home te es privilegi,
Dalt sa dona potestat.

El moment es arribat,
Amb idees canviades,
Són elles capacitades,
Per dirigir un regnat.

Sa dona visqué privada,
Per una llei cristiana,
Ella se veié obligada,
A parir com Déu manava.
Si qualcuna avortava,
Amb qualque procediment,
Amb càstig impertinent
A dins es foc se cremava.

Es Partit Socialista
Que mana sa nació,
A sa dona ha dat opció,
Per fer allò que l'importa.
L'hi ha oberta sa porta,
L'ha deixada en llibertat,
Ella te autoritat;
Quan voldrà farà sa posta.

Sa gent que n'és retrograda,
Que vol sa esclavitud,
No la troba gens a gust
A sa llei que s'ha aprovada.
Ella ha estat molt censurada,
De manera repugnant
No l'accepten els cristians
Sa drete l'ha rebutjada.

Dona que tens dignitat,
Dotada de gran cultura,
Has de prendre sa mesura,
De viure en llibertat.
Un camí lliure has trobat,
Amb el Partit Socialista,
Ell t'ha mostrada sa pista,
Pots emprar el teu mandat.

Dones teniu llibertat,
Per fer allò que voldreu,
Vos han llevada se creu,
Que duieu en temps passat.
Tampoc no fareu pecat,
Si és que vulgueu avortar,
Lliure el camí, és ben pla,
Tot això aplaudireu.

Dones i pensionistes,
S'ordre heu de recolzar,
Quant heureu d'anar a votar,
Votau als socialistes,
També als mallorquinistes
Que són gent de molt delit,
Recolzau en Mateu Florit,
Llegiu les seves revistes.

Eroscatalà

Sexe a Internet Ignatius J. Reilly (14/11/2008)

Motos i dones, divina dualitat

Les motos i l'erotisme femení, ha estat una dualitat que tradicionalment ha funcionat a la perfecció. Voltant per la xarxa hem trobat la web que podreu veure clicant [amb moto xupupapa amb moto xupupapa](#). Ja veureu com l'escalfor relativa de l'aire puja uns quants graus.

imatges Gwen Stacy (14/11/2008)

L'eròtica del texà

Arts Jim Beam (13/11/2008)

Capitell eròtic

Un capitell eròtic, que ens ha cridat molt l'atenció. Fixeu-vos la imatge que reproduïx, i no calen més paraules. El podeu trobar al país veí, a la comunitat de Cantàbria, formant part del conjunt monumental romànic de la col·legiata de San Pedro de Cerveratos, a la comar-

ca de l'Alt Campoo. La imatge no és la única d'aquest indret, considerat com un exemple d'erotisme aplicat a l'art arquitectònic.

Humor Jim Beam (13/11/2008)

Noves pràctiques de camp i platja

Sexe a Internet Bandini (12/11/2008)

Enquesta a la millor amiga d'esportista

Rebeca Loos, la noia de la fotografia, només és una de les possibles candidates a Pilot d'or rosa 2008 que proposa la pàgina web del diari esportiu barceloní Sport. Les noies en qüestió han tingut o tenen relació amb esportistes de nivell. La Loos ha estat amiga de David Beckham, però també n'hi ha d'altres com les novies de Saviola o Maxi López..

microbiquinis Chinaski (12/11/2008)

Aquest banyador pla ens va bé

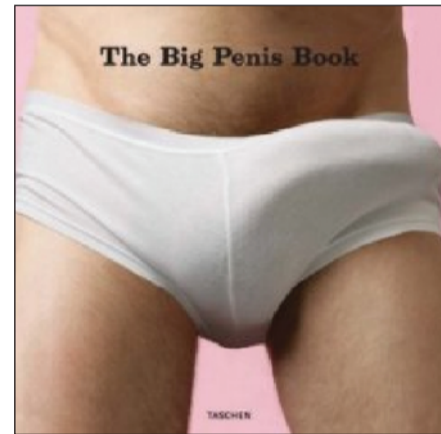

Mira que havíem vist models de banyador, però el què ens presenta la gent de Bikini-Dare supera a bastament totes les nostres expectatives. Vaja, que ens ha deixat sense paraules, i també sense líquid seminal. [iabadabadú](#).

imatges Ignatius J. Reilly (11/11/2008)

Pixa engarjolada

Gran portada del gran llibre del penis. Molt significativa la imatge que hi hem trobat. Qui no ha fet jocs malabars alguna vegada per encabir-se bé l'eina dins dels calçotets? Doncs això.

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (11/11/2008)

Quiquet

En Quiquet té una bona mànega

Que no sap com fer servir

Cada dia se la mira

Del cap vespre fins al matí

Bon Quiquet quina desgràcia

Tenir aquesta desaprofitada eina

Mira que em faria molta gràcia

Que em fessis una bona feina

Humor Leroy Ramsey (10/11/2008)

Trio animal amb escopòfil incorporat

Ocellota de la setmana Henry Lee Lucas (10/11/2008)

Carla Domènica

Tot just és dilluns i ja he tornat a beure
Perquè a la Carla Domènica tot li he aconseguit treure
Per mi ha estat una il·lusió aconseguida
I la meva erecció no és pas gens fingida
Quan escupi tot el líquid seminal
Demanaré fer la festa setmanal
I tot joiós em tornaré a masturbar
Fins que la llet em torni a supurar

Pollastre de la setmana Gwen Stacy (18/11/2008)

Ferran Ramon

En Ferran Ramon avui fa festa
I té moltes ganes de jugar
Si encara li funciona la testa
És prou de bon follar
Miraré a veure si el puc trobar
Ja veureu amb quina patxorra
Després d'una estona de remenar
Ho farem de cara a la Vall d'Andorra

imatges Leroy Ramsey (17/11/2008)

Uffff, quina mandra

Ocellota de la setmana Henry Lee Lucas
(17/11/2008)

Desideria

Quan la barba del veí veig tallar
La Desideria em tornaria a follar
Perquè precisament és la meva veïna
I jo em pensava que es deia Cristina
Però quan vaig descobrir el seu nom
Vaig intuir que me la faria
Encara que no sabia ben bé com
Ja m'imaginava com la follaria

Acudits

DEFINICIONS:

AMIGA: Dit d'aquella persona de sexe femení que té un 'no sé què' que afegeix tot tipus de morbositat al fet de voler ficar-se al llit amb ella.

ARQUITECTE: Tipus que no va ser prou masculí per a ser enginyer, ni prou marieta per a ser dissenyador.

BALLAR: És la frustració vertical d'un desig horitzontal.

BOY SCOUT: Un nen vestit d'idiota guiat per un idiota vestit de nen.

CAPELLÀ: Persona a qui tothom anomena 'pare' excepte els seus fills, que l'anomenen 'oncle'.

MAL DE CAP: L'anticonceptiu més utilitzat per la dona dels noranta.

ENTREVISTA: Allò que es veu entre les cames de l'entrevistada.

ETERNITAT: Temps que passa des que has acabat fins que la deixes a casa seva.

FÀCIL: Es diu de la dona que té la moral sexual d'un home.

FÍSIC QUÀNTIC: És un home cec en una cambra fosca, buscant un gat negre que allà no hi és.

HARDWARE: Part de l'ordinador que rep els cops quan el software es penja.

IMPACIÈNCIA: Esperar amb pressa.

INDIFERÈNCIA: Actitud que adopta la dona cap a un home que no li interessa, interpretada per l'home com .

INTEL·LECTUAL: Individu capaç de pensar més de dues hores en alguna cosa que no sigui sexe.

LAMENTABLE: Home amb una erecció que camina cap a una paret, i amb el primer que topa és amb el nas.

LLENGUA: Òrgan sexual que alguns degenerats utilitzen per parlar.

MONÒGAM: Polígam reprimat.

NIMFÒMANA: Terme amb el qual un home defineix una dona que desitja tenir sexe més sovint que ell.

PESSIMISTA: Optimista amb experiència.

PROGRAMADOR: Aquell qui et resol un problema que no sabies que tenies d'una manera que no comprens.

TREBALL EN EQUIP: Possibilitat de donar la culpa als altres.

URÒLEG: És el metge que et mira la tita amb menyspreu, te la toca amb fàstic i et cobra com si te l'hagués mamat.

-Mare, ja és ací el lleter. ¿Tens diners o he d'eixir a jugar al carrer?

A l'escola la senyoreta havia demanat als seus alumnes que fessen un dibuix com el del model, al qual hi havia un ànec groc amb un para-sol verd. Jaumet va pintar l'ànec de color vermell i la senyoreta li va preguntar: -Quants ànecs vermells has vist, tu?

I Jaumet li va contestar:

-Tants com ànecs grocs amb para-sols verds.

Salut

Diabetis mellitus

La diabetis mellitus o diabetis **sacarina** és una síndrome orgànica multisistèmica caracteritzada per la hiperglucèmia (augment dels nivells de glucosa a la sang), resultat de defectes en la secreció d'insulina, en el seu efecte, o ambdós. És una malaltia complexa on es dona un trastorn global del metabolisme dels hidrats de carboni, els greixos, i les proteïnes. És plurifactorial en la seva patogènesi. Es calcula una prevalença estimada en la població adulta d'un 7,4 % (1995), amb un valor esperat del 9 % per 2025.

Etimologia

Prové del llatí *diab?tes*, i aquest del grec, (*diabetes*, 'córrer a través' amb o 'dia, 'a través' o 'betes', 'córrer' (*diabainein*, 'travessar').

Com terme per a referir-se a la malaltia caracteritzada per l'eliminació de grans quantitats de orina (poliúria), comença a usar-se en el segle I en el sentit etimològic de «pas», al·ludint al «pas d'orina» de la poliúria. Va ser encunyat pel metge grec Areteu de Capadòcia.

Història de la Diabetis Mellitus

La diabetis mellitus era ja coneguda abans de l'era cristiana. En el papir d'Ebers descobert a Egipte, corresponent al segle XV abans de Crist, ja es descriuen símptomes que semblen correspondre a la diabetis. Va ser Areteu de Capadòcia qui, en el segle II de l'era cristiana, li va donar a aquesta afecció el nom de diabetis, que significa en grec sifó, referint-se al signe més cridaner que és l'eliminació exagerada d'aigua pel ronyó, expressant que l'aigua entrava i sortia de l'organisme del diabètic sense fixar-s'hi. En el segle II Galè també es va referir a la diabetis. En els segles posteriors no es troben en els escrits mèdics referències a aquesta malaltia fins que, en el segle XI, Avicena parla amb clara precisió d'aquesta afecció en el seu famós Cànon de la Medicina. Després d'un llarg interval va ser Tomás Willis qui, en 1679, va fer una descripció magistral de la diabetis, quedant des de llavors reconeguda per la seva simptomatologia com a entitat clínica. Va ser ell qui, referint-se al sabor dolç de la orina, li va donar el nom de diabetis mellitus (sabor a mel). El 1775 Dapson va identificar la presència de glucosa a l'orina. La primera observació necròpsica en un diabètic va ser realitzada per Cawley i publicada en "el

London Medical Journal" el 1788. Gairebé en la mateixa època l'anglès Rotllo va aconseguir millores notables amb un règim ric en proteïnes i greixos i limitat en hidrats de carboni. Els primers treballs experimentals relacionats amb el metabolisme dels glúcids van ser realitzats per Claude Bernard qui va descobrir, en 1848, el glicogen hepàtic i va provocar l'aparició de glucosa a l'orina excitant els centres bulbars. En la segona meitat del segle XIX el gran clínic francès Bouchardat va assenyalar la importància de la obesitat i de la vida sedentària en l'origen de la diabetis i va marcar les normes per al tractament dietètic, basant-lo en la restricció dels glúcids i en el baix valor calòric de la dieta. Els treballs clínics i anatomopatològics van adquirir gran importància a fins del segle passat, en mans de Frerichs, Cantani, Naunyn, Lanceraux, i cols. i van culminar amb les experiències de pancreatectomia en el gos, realitzades per Mering i Minkowski el 1889. La recerca de la presumpta hormona produïda per les cèl·lules descrites en el pàncrees, en 1869, per Langerhans, es va iniciar immediatament. Hedon, Gley, Laguesse i Sabolev van estar molt prop de l'anhelat triomf, però aquest va correspondre, en 1921, als joves canadencs Banting i Best, qui van aconseguir aïllar la insulina i demostrar la seva efecte hipoglucemitzant. Aquest descobriment va significar una de les més grans conquestes mèdiques del segle XX, perquè va transformar l'avenir i la vida dels diabètics i va obrir amplis horitzons en el camp experimental i biològic per a l'estudi de la diabetis i del metabolisme dels glúcids.

Classificació

Es classifica (segons el Comitè d'experts de la ADA, 1997) en 4 tipus: a)

El Dia Mundial de la Diabetis se celebra el 14 de novembre. Taula informativa a l'Hospital de Manacor.

Diabetis Mellitus tipus 1 b) Diabetis Mellitus tipus 2 c) Altres tipus de Diabetis Mellitus d) Diabetis gestacional

Diabetis mellitus tipus 1

(Ja no ha d'usar-se el terme Diabetis Insulino dependent)

Característicament es dona en l'època primerenca de la vida i es deu a un dèficit absolut d'insulina, donat per la destrucció de les cèl·lules beta del pàncrees per processos autoimmunes o idiopàtics. Només prop de 1 entre cada 20 persones diabètiques té diabetis tipus 1, la qual es presenta més freqüentment en joves i nens. Aquest tipus de diabetis es coneixia com diabetis mellitus insulíndependent o diabetis juvenil. En ella, les cèl·lules beta del pàncrees no produeixen insulina o en produeixen molt poca. En els primers anys de la malaltia solen quedar reserves pancreàtiques que permeten una secreció mínima d'insulina (aquest període es denomina *lluna de mel*).

Diabetis mellitus tipus 2

(Ja no ha d'usar-se el terme Diabetis no insulino dependent)

Es caracteritza per un complex mecanisme fisiopatològic, el tret principal del qual és el dèficit relatiu de producció d'insulina i una deficient util-

ització perifèrica pels teixits de glucosa (resistència a la insulina). Es desenvolupa sovint en etapes adultes de la vida, i és molt freqüent l'associació amb la obesitat; anteriorment anomenada *diabetis de l'adult, diabetis relacionada amb l'obesitat, diabetis no insulino dependent*. Diversos fàrmacs i altres causes poden, no obstant això, causar aquest tipus de diabetis. És molt freqüent la diabetis tipus 2 associada a la presa perllongada de corticoides, freqüentment associada a la hemocromatosi no tractada.

Altres tipus de diabetis mellitus

Altres tipus de diabetis <5% de tots els casos diagnosticats: Tipus 3A: defecte genètic en les cèl·lules beta. Tipus 3B: resistència a la insulina determinada genèticament. Tipus 3C: malalties del pàncrees. Tipus 3D: causada per defectes hormonals. Tipus 3I: causada per compostos químics o fàrmacs.

Símptomes i signes

Poliúria, polidípsia i polifàgia. Vaginitis en dones Balanitis en homes. Perduda de pes a pesar de la polifàgia. Aparició de glucosa en l'orina. Absència de la menstruació a les dones. Aparició d'impotència als homes. Dolor abdominal. Fatiga o cansament.

Diagnòstic

Es basa en el mesurament únic o de forma contínua (fins a 2 vegades) de la concentració de glucosa en plasma. L'Organització Mundial de la Salut (OMS) va establir els següent criteris en el 1999 per a establir amb precisió el diagnòstic: Síntomes clàssics de la malaltia (Organització Mundial de la Salut: Poliúria, Polidípsia, Polifàgia i Pèrdua de pes inexplicable) més una presa sanguínia casual o a l'atzar amb xifres majors o iguals de 200mg/dl (11,1 mmol/L). Mesurament de glucosa en plasma en dejú major o igual a 126mg/dl (7.0 mmol/L). Dejuní es defineix com no haver ingerit aliments en almenys 8 hores. La prova de tolerància a la glucosa oral (corba de tolerància a la glucosa). El mesurament en plasma es fa dues hores posteriors a la ingesta de 75g de glucosa en 30ml d'aigua; la prova és positiva amb xifres majors o iguals a 200mg/dl.

Tractament

Tant en la diabetis tipus 1 com en la tipus 2, com en la gestacional, l'objectiu del tractament és restaurar els nivells glucèmics normals, entre 70 i 105 mg/dl. En la diabetis tipus 1 i en la diabetis gestacional s'aplica un tractament substitutiu d'insulina o anàlegs de la insulina. En la diabetis tipus 2 pot aplicar-se un tractament substitutiu d'insulina o anàlegs, o bé, un tractament amb antidiabètics orals.

Per a determinar si el tractament està donant resultats adequats es realitza una prova anomenada hemoglobina glucosilada (HbA1c o A1c). Una persona No-diabètica té una HbA1c < 6 %. El tractament hauria d'acostar els resultats de la A1c el màxim possible a aquests valors.

Un ample estudi denominat DDCT va demostrar que bons resultats en l'A1c durant anys redueixen o fins i tot eliminen l'aparició de complicacions tradicionalment associades a la diabetis: insuficiència renal crònica, retinopatia diabètica, neuropatia perifèrica, etc.

Un tractament complet de la diabetis ha de incloure una dieta sana (Una dieta que inclogui tots els elements bàsics de l'alimentació en una proporció adient: proteïnes, hidrats

de carboni, i greixos, i també fruites i verdures, per contra s'hauria d'evitar la ingestió de sucres ràpids) i exercici físic moderat i habitual. Així mateix convé eliminar altres factors de risc quan apareixen al mateix temps com la hipercolesterolèmia.

Per a aconseguir un bon control de la Diabetis Mellitus, en tots els tipus d'aquesta, és imprescindible l'Educació Terapèutica en Diabetis que, impartida per professionals sanitaris específicament formats en Educació Terapèutica en Diabetis (mèdics o infermers/as-Educadors Terapèutics en Diabetis-), persegueix l'ensinistrament de la persona amb Diabetis i de les persones properes a ella, per a aconseguir un bon control de la seva malaltia, modificant els hàbits que fossin necessaris, per al bon seguiment del tractament (Dieta + Exercici Físic + Tractament medicamentós - si s'escau -).

Causes

Al principi es pensava que el factor que predisposava a la malaltia era un consum alt d'hidrats de carboni de ràpida absorció. Després es va veure que no hi havia un augment de les probabilitats de tenir diabetis mellitus pel consum de hidrats de carboni d'assimilació lenta.

Actualment es pensa que els factors més importants en l'aparició d'una diabetis tipus 2 són, a més d'unes possibles resistència a la insulina i intolerància a la glucosa, l'excés de pes i la falta d'exercici. Per a la diabetis tipus 1 prevalen, fonamentalment, l'herència genètica, o bé, alguna patologia que influeixi en el funcionament del pàncrees (diabetis tipus 1 fulminant).

L'activitat física millora l'administració de les reserves de sucres del cos i actua de reguladora de les glucèmies. Les reserves de Glucogen augmenten i es dosen millor quan el cos està en forma, ja que els greixos es cremen amb més facilitat, reservant més els hidrats de carboni per a esforç intensos o fent en cas que l'activitat sigui molt llarga que les reserves aguantin més temps.

Consells per a la salut

1. Un got de suc de taronja diari augmenta al doble (o més!) el ferro en el cos.

2. Abocar mitja cullerada de canyella dins el cafè si més no una vegada al dia manté el colesterol controlat i controla també els nivells de sucre a la sang.

3. El pa integral té gairebé quatre vegades més fibra, tres vegades més zinc i gairebé dues vegades el ferro del pa blanc. A més, els qui mengen pa blanc augmenten mig centímetre de cintura l'any, diuen les estadístiques. Ahhh!, i mengeu-ne les crostes, que contenen vuit vegades més pronylsina, que anima als enzims a combatre el càncer del colon.

4. Mastegueu els vegetals durant molt més temps. Això augmenta la quantitat de químics anticancerígens alliberats dins el cos. Mastegar allibera sinigrina. I com menys es cuinín els vegetals... Millor efecte preventiu tenen.

5. El futur és la taronja. Redueix el risc de càncer de pulmó. Qui en mengen habitualment tenen 30% menys possibilitat de contreure'n la malaltia. Millor encara: prengueu suc de mandarina i mengeu-ne cada vegada encara que sia un bocí de cotna.

6. Mengeu tan acolorit com l'arc de Sant Martí. Si mengeu una varietat de vermell, taronja, groc, verd, púrpura i blanc en fruites i vegetals, tindreu la millor barreja d'antioxidants, vitamines i minerals que existeix.

7. Netegeu regularment el seu raspall de dents. El contacte dels gèrmens al gotet dels raspalls pot ser fatal. Els raspalls per si mateixos poden espargir gripes i refredats. Cal netejar-los quatre vegades la setmana, sobretot després de malalties, i mantenir-los separats dels altres raspalls.

8. Feu trencaclosques, mots encreuats o sudokus, o aprengueu un idioma (per ex. aprengueu bé el català, o l'anglès que ens obre al món), alguna habilitat nova o llegiu un llibre i memoritzeu-ne paràgrafs. Esperonar la teva ment l'anima a formar nous camins mentals, noves connexions -i més plasticitat- i enforteix la memòria. Una persona de 50 anys activa mentalment té millor memòria que una persona de la meitat de la seva edat que no l'exercita. Això és preventiu de l'Alzheimer i demències senils.

9. Les persones que masteguen xiclet tenen més possibilitat de sofrir arteriosclerosi, perquè s'aprimen els gots sanguinis, la qual cosa precedeix a atacs del cor.

10. Rigueu. 100 a 200 riallades equivalen a 10 minuts de jogging. Baixa l'estrès i desperta cèl·lules naturals de defensa i molts anticossos.

11. No peleu amb anticipació els vegetals o fruites. Aquests s'han de tallar i pelar just abans de menjar-los. Preparar menjar fresc amb poca anticipació augmenta nivells de complements contra el càncer.

11. Truqueu per telèfon a la mare, a familiars o a amics, si són a lluny. El 90% de les persones que no mantenen proximitat afectiva amb els seus éssers benvolguts, desenvolupaven alta pressió, alcoholisme o malalties cardíques des de molt joves.

12. Gaudiu d'una tassa de te, i millor si és verd. El te comú conté menys nivells d'antioxidants que el te verd. Bevent tan sols una tassa diària de te verd feu amainar el risc de malalties coronàries. Beure te també augmenta la vida després d'atacs al cor.

13. Cerqueu una mascota. Les persones que no tenen animals domèstics tenen més estrès i visiten més el metge que no els altres. Les mascotes fan sentir-nos optimistes i relaxats, i això fa abaixar la tensió en la sang. Els gossos són els millors, però també els peixos daurats funcionen bé per a aquest propòsit.

14. Refregueu una tomata a l'entrepà, no sols és més tradicional nostre, és molt saludable. O tingueu un got de suc de tomàquet a mà, o poseu salsa de tomàquet a les torrades. Una porció de tomata per dia baixa un 30% el risc de malalties coronàries.

15. Reorganitzeu la nevera. Les verdures en qualsevol lloc de la seva nevera perden substàncies importants degut al fet que la llum artificial de l'equip destrueix els flavonoides dels vegetals, substàncies que combaten el càncer. Per això és millor usar els calaixos de baix.

16. Mengeu com un ocell. Per exemple: la llavor de girasol i les llavors de sèsam en les amanides i cereals són antioxidants naturals. I menjar nous entre hores redueix el risc de diabetis.

17. Penseu positivament. La gent optimista pot viure fins a 12 anys més que els negatius, a qui a més els entra la grip molt més fàcilment.

18. Siau més sociable. La gent amb forts llaços socials o rets d'amics tenen vides més saludables que no les persones solitàries o que només tenen contacte amb la família.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA IMMOBILIÀRIA

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158
www.buscocasa.com.tomir

APORRERES. Venc 4 pisos. 114 i 116 m². 3 habitacions, 2 banys, ascensor. Pre instal·lació de cuina, calefacció i aire condicionat. 630 365 158

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.calagaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 566 54. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

LLOGARIA soterrani per viure a s'Arenal. Tel. 617 005 901

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

PERSONALS

Dona de mitjana edat cerca feina de guardar infants i ancians a la comarca de s'Arenal. 617 006 901

SEPARAT de 45 anys, coneixeria al·lota un poc més jove que ell per a relació estable. Tel. 971 747 023

PRODUCTES ECOLÒGICS

BOTIGACAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CANBATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivets, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda al engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Cana Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

BARTONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa

Pobla. 971 540005

RESTAURANT CAN JULIÀ. Berenars, tapes variades, menús diaris, a la carta, paelles per encàrrec. Placeta des tren s/n Sa Pobla. 971 541 417

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euros. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CA SA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SACOMUNA Menú i 7 euros, a la carta 12 euros de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euros de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euros. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT SILLER. Cuina mallorquina. A la carta 40 de mitjana. Roger de Llúria, 48 Port de Pollença. Tel. 971 866 210

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8 €. Festius a 15 €. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 €. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäse" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salsitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella,

paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzineria. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATURE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S' Arenal, al costat de la benzineria. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 €, festius a 20 €. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CASTEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 €, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBÀ. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SATRAV-ESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFSSIONALS

MAREU MATIES. Manteniment de jardins i piscines. Reparacions de fontaneria i electricitat. Neteja de cases, xalets, oficines, comunitats. Venda de llenya, neteja de corrals, finals d'obres... a tota la illa. 659 543 038

AGENT FIAT. Venda i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltaïques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES ILACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

INDUSTRIA DE L'EMBALATGE. Cartonatges Guilla. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

METALÚRGICQUES MARTINEZ I FILLS. Tota classe de feines en diferents metalls. Gremi de Tintorers, 16. Polígon de Son Castelló. Tel. 971 430 156

FORCAT Netejes forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satelit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12. Cala d'Or. Tel. 971 657 378

ESCOLA DE VOLES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euros. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirruens... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeroportocolom@telefonica.net

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animalers. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENÇA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

COSA DE DOS. Tapissaria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICA MANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICASANTAPONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodat, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noe-

specado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubi. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971525465 - 658970701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejors d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEURIBES. Constructores i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTROESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrt-informatica.com www.mrtinformati-

ca.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres. Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

INSTAL·LACIONSELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres. Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIALLITERES. Carr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgayamorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610057779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

Venc piano quasi nou per 3.000 euróns. 971 530 616

Cuina

Carxofes ofegades

Ingredients:

Carxofes, sal, pebre negre, oli i aigua.

Preparació:

Es treuen les cues i les parts dures de les carxofes i es tallen a llesques. Acte seguit, es posen en una cassola, amb un cul de got d'aigua, un bon raig d'oli, sal i pebre negre. Es deixen ofegar, tapades i amb poc foc.

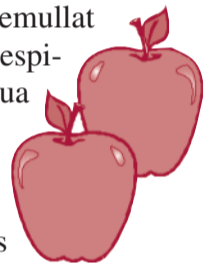
Bacallà amb ous

Ingredients:

Un quilo de bacallà, mig litre d'oli, una cabeça grossa d'alls i tres ous.

Preparació:

Després d'haver dessalat el bacallà remullat en aigua des del dia abans, net de pells i espines, l'espencarem i el ficarem en aigua freda al foc fins que alci el bull, i el deixarem escorrer. En una cassola sofregirem els alls i abocarem el bacallà amb la seua aigua, i ho deixarem bullir fins que quasi no en quedi, de líquid; llavors, afegirem els ous ben batuts, remenant amb rapidesa, fins que obtinguem una bona barreja, per servir-ho immediatament.

Conill amb cargols

Ingredients:

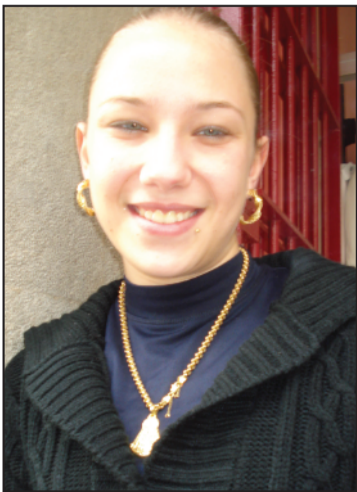
Conill, ceba, tomàquet, alls, farina, carquinyolis, ametlles torrades, canyella, llorer, orenga, farigola, aigua (o brou de pollastre), vi ranci, oli i sal.

Preparació:

Es renten els cargols i s'enganyen, matant-los en una olla amb aigua freda que s'escalfa a poc foc. Es trosseja el conill, net, i s'hi posa sal. En una cassola amb oli i un pessic de sal, es fregeixen els talls de conill. Quan comencen a agafar color, s'hi afegeix la ceba picada; quan la ceba també agafa color, s'hi tira el tomàquet ratllat. Així que el tomàquet és cuit, s'escorren els cargols i s'afegeixen a la cassola, junt amb la sal que calgui, un tronquet de canyella, una o dues fulles de llorer i uns brots de farigola i una mica d'orenga. També s'hi afegeix una mica d'aigua o brou i una cullerada de farina i es remena bé. Es deixa coure a poc foc. Quan sigui quasi cuit, es fa una picada amb unes ametlles torrades, unes dents d'all i un o dos carquinyolis. Es deixata la picada en una mica de vi ranci i s'afegeix a la cassola. Es deixa coure deu minuts més i ja està.

LLOSETA

Fa mig any que na Sheila Obrador regenta la botiga de moda juvenil Bon Rotllo al carrer Mestre Antoni Vidal, 40 A de Lloseta. 971 519 752

SA FIRA DE SA POBLA

Fa 4 anys que en Joan J. González va obrir la botiga de vendre fruites, verdures, begudes, vins, caves i ara paneres de Nadal al camí de so n' Amer, 4 de Sa Pobra. 971 540537. A la foto amb en Martí Barrionuevo que conra 40 quarterades de tarongers a Son Vivot a la carretera d'Inca de sa Pobra. 690 863 825

Fa 6 anys que en Tomeu Gual és mestre d'obres. Te 3 picapedres. Fa obra nova i reparacions. Viu a s'Ullaró de Campanet. 619 847 170

ATUREM EL RACISME ANTICATALÀ

Unitat Nacional Catalana
www.unitat.org

MURO

N'Antònia Riera i en Toni Martorell s'estimen. Tots dos ballen balls mallorquins a la Revetlla Algelbé de Muro. 687 031 274

Fa 15 dies que na Maria Rotger ha obert el Restaurant Ca Na Maria al carrer Mitjorn, 37 de Sa Pobra. Despatxa menús a 7'50, buffet, plata combinats, menjar per endur-se'n. A la foto amb el seu cambrer. Tel. 971 862 251

Fa 10 anys que en Rafel Galmès i na Margalida Amengual regenten l'Antic Forn can Cero. El compraren a l'amo en Pep Cero quan se va retirar. Està al carrer Cabrinetti, 28 de Sa Pobra. 971 540 519

SÓLLER

N'Andreu Gelabert és el senyor del Gran Hotel Sóller de cinc estrelles on se feu el Congrés de la Premsa Forana el passat dia 22 de novembre. A la foto el veiem amb la seva nebona Elionor Torrents i el senyor dels Estels. Coneguerem n'Andreu fa una trentena d'anys quan feia de guilaturístic per s'Arenal on fou president de la Unió Esportiva del poble. Darrerament ha estat president del Club de Futbol de Sóller. El Gran Hotel està al carrer Romaguera, 18. 971 638 686

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Carrer Bellavista, 44 07240 Sant Joan (Mallorca)

Llegeix i subscriu-te a L'ESTEL la revista dels empresaris Tel. 971 85 85 80

ELECTRONICA CUADRADO, S.L.

VENTA Y REPARACIÓN ELECTRODOMÉSTICOS
MONTAJE AIRE ACONDICIONADO

Roser Vell, 8 - POLLENÇA
Tel & Fax 971 53 08 43 - 971 53 50 05
Mòvil 629 75 03 60